

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie C · número 324

Comissió de Cultura

Sessió 11, dimecres 1 de juny de 2022

Presidència de la Sra. Maria Dolors Sabater i Puig

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compareixença d'una representació de la Plataforma per la Llengua per a presentar les dades i els informes relatius a la situació del català 357-00193/13	3
Compareixença d'una representació de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana per a informar sobre la llei de l'audiovisual espanyola i la futura llei de l'audiovisual catalana 357-00194/13	18
Sol·licitud de compareixença de la directora general del Patrimoni Cultural perquè informi sobre l'estat de conservació dels béns culturals d'interès nacional 356-00648/13	30
Proposta de resolució sobre l'abonament «De bat a bat» 250-00521/13	30
Proposta de resolució sobre la recuperació del camí del congost de Trespunts 250-00523/13	32
Proposta de resolució sobre la Fundació Conservatori Liceu 250-00548/13	35

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 11 de la CC

La sessió de la Comissió de Cultura (CC) s'obre a les tres de la tarda i nou minuts. Presideix Maria Dolors Sabater i Puig, acompanyada de la vicepresidenta, Sílvia Romero Galera; la secretària, Anna Torrentà Costa, i el secretari en funcions Eugeni Villalbí Godes. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents Eva Candela Lopez, Rocio Garcia Pérez, Òscar Ordeig i Molist i David Pérez Ibáñez, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Irene Aragonès Gràcia i Jenn Díaz Ruiz, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Francesc de Dalmasas i Thió, Anna Feliu Moragues, Glòria Freixa i Vilardell i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Manuel Jesús Acosta Elías, pel G. P. de VOX en Catalunya; Jessica González Herrera, pel G. P. d'En Comú Podem, i Anna Grau Arias, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el cap de Drets Lingüístics de la Plataforma per la Llengua, Òscar Adrià Ibáñez Ferreté; el president de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana (FOLC), Vicent Mauri i Genovés, i el coordinador tècnic de la campanya de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana «Per la reciprocitat plena i l'espai de comunicació en català», Daniel Condeminas i Tejel.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la Plataforma per la Llengua davant la Comissió de Cultura per a presentar les dades i els informes relatius a la situació del català (tram. 357-00193/13). Comissió de Cultura. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana davant la Comissió de Cultura per a informar sobre la llei de l'audiovisual espanyola i la futura llei de l'audiovisual catalana (tram. 357-00194/13). Comissió de Cultura. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre l'abonament «De bat a bat» (tram. 250-00521/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació (text presentat: BOPC 259, 24).

4. Proposta de resolució sobre la recuperació del camí del congost de Trespunts (tram. 250-00523/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació (text presentat: BOPC 259, 26).

5. Proposta de resolució sobre la Fundació Conservatori Liceu (tram. 250-00548/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 271, 17; esmenes: BOPC 304, 6).

6. Sol·licitud de compareixença de la directora general del Patrimoni Cultural davant la Comissió de Cultura perquè informi sobre l'estat de conservació dels béns culturals d'interès nacional (tram. 356-00648/13). Manuel Jesús Acosta Elías, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Doncs molt bona tarda. Començaríem aquesta sessió donant la benvinguda a les persones compareixents. És una sessió que comencem amb les dues compareixences programades, i després seguirem amb l'ordre del dia, que farem un canvi d'ordre en els punts, però es mantindrà amb els mateixos punts que hi ha a l'ordre del dia.

Compareixença d'una representació de la Plataforma per la Llengua per a presentar les dades i els informes relatius a la situació del català

357-00193/13

Saludem el senyor Òscar Adrià Ibáñez Ferreté, cap de Drets Lingüístics de Plataforma per la Llengua, a qui agraïm la seva predisposició a comparèixer avui a la Comissió de Cultura. Donem la benvinguda també a les persones que l'acompanyen. I, doncs, li passarem la paraula. Sap que té quinze minuts; després farem el torn de preguntes i tornarà a tenir deu minuts més per poder parlar. Doncs ens farà aquesta

intervenció davant la Comissió de Cultura per presentar les dades i els informes relatius a la situació del català. Quan vulgui, té la paraula.

Moltes gràcies.

Òscar Adrià Ibáñez Ferreté (cap de Drets Lingüístics de Plataforma per la Llengua)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies als grups parlamentaris que han votat la compareixença i han permès que siguem aquí per parlar d'estudis i dades de situació del català; uns estudis que haurien de permetre reflexionar sobre els reptes que tenim a mitjà i llarg termini des de la voluntat de la normalització del català. I entenem la normalització no com una mera extensió del coneixement del català a tota la societat, sinó també com una extensió de l'ús social de la llengua catalana com la llengua comuna i de cohesió de la societat catalana, conjuntament amb l'occità a l'Aran, en un exercici del que es diu en anglès de «*devolution*», de retorn, recuperació d'un ús institucional i social arrabassat per les prohibicions. Ho volem en una societat que volem, i que serà, plurilingüe, d'individus plurilingües, que s'instrueixen i s'emocionen en moltes llengües, però que es vinculen amb la comunitat en la nostra llengua.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

En primer lloc, porto unes dades sobre vitalitat. I, bé, el català es troba en una situació d'emergència lingüística en el sentit que el gruix de parlants cada vegada té més dificultats per trobar un altre parlant, d'alguna manera; dins la societat catalana, ara no és ni la llengua majoritària –potser encara a la Franja, però gairebé en cap dels territoris de parla catalana. Però, si més no, es troba en una situació de certa estabilització i amb algunes dades positives: hi ha més persones que tenen el català com a llengua d'identificació, com la llengua amb la que s'identifiquen o com la que fan servir cada dia que persones que la tenen com una llengua que la van parlar a casa.

Si ho mirem per grups d'edat, veiem com els grups de més edat concentraven més parlants, però que aquesta tendència, *de moment*, s'hauria capgirat, i el grup més jove –això són dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la Generalitat– té més parlants habituals que el seu grup de persones també joves però un pèl menys –en el que em trobaria jo, per exemple. Bé, aleshores, per tant, això és una bona dada. És una dada que..., també és un grup que probablement no podrà assegurar que es paguin les pensions; tenim un repte demogràfic davant, i aquest repte demogràfic també ens farà un repte d'integració, d'acollida que tindrem per davant.

Altres dades positives. Per bé que és una llengua que encara no ha assolit un coneixement complet per part de tota la societat, sí que es fa servir prou: un setanta-tres per cent de persones la fan servir en missatgeria –gairebé totes fan servir el castellà en alguna ocasió–, i també un setanta-tres per cent gairebé la fan servir a les xarxes socials, quan també el noranta-nou per cent fan servir el castellà.

I aquí obro un apartat de si cal fer política lingüística. He sentit alguns grups en aquesta cambra –a la cambra en general, en aquesta comissió també– que estan començant un discurs nou que el català el matarem de tant estimar-lo, que de tanta política lingüística, de tanta matracada, de tanta insistència, això farà que la gent el rebutgi, no li creï estima, d'alguna manera. I, bé, si bé sempre la millor eina per guanyar parlants és la seducció d'aquests parlants, és molt probable que amb, doncs, la feina que tenim tots cada dia i amb la situació que tenim, amb això no n'hi hagi prou. I, en aquest sentit, volia aportar uns exemples de situació sociolingüística comparada perquè veiem si realment arribem a aquesta conclusió de que realment l'estem matant o no de tant estimar-lo.

En el cas del País Basc, el 91, fa trenta anys, els grups de més edat, els grups més envellits eren els que parlaven més el basc; actualment, són els grups més joves. És una política lingüística que s'ha caracteritzat..., que si bé no tenen coberts tots..., els falten parlants en algunes especialitats, han detallat completament, doncs, a la salut,

als diferents llocs com podien millorar la seva política lingüística, tenen plans de basquització a les empreses. I els resultats són aquests.

Galícia. Trobem una tendència oposada. Si mirem l'enquesta estructural de llars del 2018, veiem com més del setanta per cent de les persones majors de seixanta-cinc anys fan servir el gallec tant o més..., o sigui, més que el castellà o majoritàriament, i, en canvi, en el cas de les persones més joves pràcticament passa del vint-i-cinc per cent per un pèl. S'ha capgirat la tendència: els nets de les persones que parlen gallec ara no parlen gallec. La política lingüística gallega s'ha caracteritzat per incorporar l'oficialitat d'una manera més tímida, i, per exemple, no ha pogut consolidar un paper vehicular a l'escola ni a les llars d'infants ni ha pogut consolidar un sistema de mitjans de comunicació en gallec, i ara mateix tenen aquests resultats, cosa que no ens agrada gens tampoc, però, com a solidaritat de veïns.

El Quebec. El Quebec també es caracteritza... Aquesta setmana hem sabut que ha aprovat una nova llei amb més política lingüística. Es caracteritza per una política lingüística també amb molts detalls. Van ser els primers que van voler garantir tenir el *software* en francès quan compraven els ordinadors, i per vendre un ordinador allà hi ha d'haver *software* en francès. I també, d'alguna manera, la xifra de parlants s'ha mantingut relativament estable al llarg de les dècades.

Deia en Joan Abad, l'antic secretari del Departament de Justícia, que la justícia és l'exemple de com seria el català si no es fes política lingüística. D'alguna manera, aquí podem veure que el 2004, amb els plans de les oficines judicials, hi va haver una pujada de les sentències sense precedents, però que any rere any ha anat caient, i actualment es troba ja per sota del set per cent. Aquests dies no sé si heu rebut aquell missatge de «vostès, que no fan ni el set per cent de sentències en català, volen que fem el vint-i-cinc per cent de classes en castellà», no? Doncs fa referència a un àmbit en què el català és inexistent, perquè la política lingüística, si bé la Generalitat ha fet grans esforços, majoritàriament ha de venir de l'Administració de justícia.

Cal fer política lingüística cultural? Doncs bé, aquí, en una enquesta que vam encarregar, ens ho diu la gent: gairebé el setanta per cent de residents a Catalunya creuen que els poders públics haurien de garantir la presència del català a plataformes com Disney+, HBO o Netflix. En la gent més jove, que n'és més usuària, la xifra està per sobre del vuitanta per cent.

I també cal fer política lingüística posant la llengua com el criteri principal per a l'atorgament de subvencions, per exemple, a la música cantada. Un dels estudis que portem el vam fer el 2018, i mostrava amb una perspectiva comparada, sempre en termes relatius –per tant, és igual que en tinguis molts, que en tinguis pocs, sinó quants dels que destines a la música cantada els destines en català–, i vam veure que el seixanta per cent dels diners anaven a projectes musicals en què el català era residual i només el dinou per cent anaven a projectes musicals en què el català era majoritari, cosa que contrastava amb les polítiques del País Basc, de Finlàndia amb el finès, d'Irlanda amb el gaèlic, de Lituània, d'Eslovènia o també del Quebec, novament.

Aquesta secció seria per al reconeixement. En aquest sentit, començaria presentant-vos un estudi que vam fer, comparatiu també, d'Espanya amb Bèlgica, Suïssa i el Canadà com a democràcies multilingües. I, bé, en aquest estudi es pot veure com el català es troba en una situació insòlita respecte del nombre de parlants que té, en termes absoluts i en termes relatius, de manera que no és llengua oficial de l'Estat, no és llengua de la seva imatge; l'Estat s'identifica únicament amb un dels grups lingüístics del país i discrimina els grups que són diferents, i estén el mite de la llengua comuna, mentre que encara el vint per cent dels habitants del territori parlen com a llengua habitual una llengua diferent del castellà, però, en canvi, aquestes llengües queden excloses de la simbologia –sense anar més lluny, el rei de Bèlgica fa els discursos en les dues llengües, per exemple, en neerlandès i en francès.

I, bé, estudis que fem a l'entitat que poden servir per orientar en quina situació ens trobem: l'estudi de disposicions que privilegien el castellà que aprova el Govern

espanyol a les Corts espanyoles. Fa poc, la cooperativa La Titaranya, de Valls, es va presentar a unes ajudes de l'agenda 2030, del Ministeri de la Ione Belarra, i li van exigir que, com que tenia els estatuts de constitució fets en català, els havia de traduir, amb una traducció jurada al castellà, si volia optar a aquestes ajudes. Això significava que havia de pagar més de 1.500 euros que una empresa o associació o cooperativa que s'hagués constituït en castellà no hauria de pagar. Doncs bé, en podeu trobar en aquests estudis que fem.

També les discriminacions greus a l'Administració pública que anem documentant en tots els territoris de parla catalana, també a Catalunya, en situacions en què, en les relacions amb l'Administració pública, estatal però també autonòmica –en la de salut en trobem algunes–, hi ha persones que no poden..., que són requerides de canviar de llengua o s'exposen a no ser ateses per aquella administració –en recollim en aquests casos.

Vam fer un recull –ara ja fa cinc anys, però no ha canviat gaire– de les relacions de llocs de treball dels diferents ministeris: en cap de les places no singularitzades de les estructurals per treballar a l'Administració central de l'Estat a Catalunya es requereix parlar català, i en menys del dos per cent el català és un mèrit. I això contrasta amb la voluntat que té la ciutadania. I aquí, si m'ho permeten, he posat fins i tot una enquesta en què discriminàvem també els resultats per simpatia de partit. Doncs els simpatitzants de tots els partits d'aquesta cambra voldrien que els funcionaris de l'Administració central de l'Estat que atenen el públic a Catalunya també haguessin de saber català a més de castellà, que ja estan obligats a saber-lo, no? El percentatge total és del 88,7. Però, per exemple, a VOX són dues terceres parts dels seus simpatitzants.

Si ho miràvem per nivell de renda, són les capes més populars les que més a favor estarien d'aquesta mesura; una mesura que ara mateix no té el suport, a l'Estat, ni del PSOE ni del PP ni de Ciutadans ni de VOX, i que, a més a més, en el cas del PSOE –que sí que en algun cas dona suport a que aquesta mesura sigui a les autonomies–, avui, el president de Castella-la Manxa ha sortit qüestionant que també les autonomies haguem de requerir i, per tant, garantir els drets lingüístics dels parlants de la llengua pròpia d'aquell territori. Per tant, sembla que ara tampoc el PSOE no ho voldria ni a l'Estat, que no ho ha volgut mai, i una part del PSOE, tampoc a les autonomies.

El resultat d'aquesta política? Que l'ús a l'Estat, en l'Administració de l'Estat, és molt més baix que l'ús habitual i és molt més baix que en l'Administració de la Generalitat. Per tant, hi ha molts ciutadans catalanoparlants que no tenen garantit el dret d'opció lingüística, que és un dret que deriva de l'oficialitat directament, com diuen moltes de les sentències del Tribunal Constitucional.

Bé, en el cas de joventut, recordar una sèrie de dades. Aquesta és recent: cada vegada s'utilitza menys la llengua en les relacions entre el professorat dels centres educatius de secundària i l'alumnat. També la dada d'ús entre els alumnes: més enllà que la considerem alta o baixa –aquí presentem un estudi que vam fer el 2019 als patis de les zones urbanes, però també el darrer estudi que ha presentat el Síndic de Greuges–, es veu una gran davallada de la primària a la secundària, els mateixos alumnes de cop parlen molt menys en català quan canvien d'etapa.

Bé, i també un repte a la ciutat: com a coneixement declarat, només el cinquanta-tres per cent dels joves diu que domina el català, se situaria fins i tot per sota de l'anglès. Ens calen referents. He posat aquí dos exemples que, en el moment en què disposàvem de continguts audiovisuals de qualitat, fins i tot els joves que no tenien el català com a llengua habitual s'identificaven amb aquests referents i preferien consumir-los en català. Per tant, el disposar d'eines..., el costum fa consum, al final.

A la salut. Començo aquesta secció –que ja és l'última– amb dues ofertes de treball, dues ofertes de treball per acabar tenint una relació estable treballant al sistema sanitari català, amb tota la seva complexitat i la seva multiplicitat d'operadors, en què el català no és requerit. És cert que hi ha unes excepcions per a la prestació assistencial, però sí que també és cert que aquesta contractació múltiple fa que

en molts casos no es justifiqui que la prestació es troba afectada i igualment hi hagin moltes d'aquestes contractacions. Es va requerir..., va sortir al diari *El Món* que el Govern no té un control sobre quants sanitaris, quants metges han acreditat el coneixement de català i quants no; vull dir, era una dada que no l'oferien ni per transparència, perquè no es recollia. Potser que sapiguem què tenim a l'hora d'actuar després.

Mentrestant, l'ús del català ha baixat, i, per primera vegada, a l'Administració catalana ha obtingut una qualificació de «no complert» a l'informe del comitè d'experts de la carta europea de llengües regionals o minoritàries, que és el garantir que els parlants de català puguin expressar-se en català als hospitals, que aquest ha obtingut..., ha baixat aquesta qualificació. I tinguem en compte que l'ús crea ús, d'alguna manera. Vam fer un estudi, també, fa quatre anys segons el qual si els sanitaris comencessin sempre les converses en català o en castellà les converses majoritàriament serien en català o en castellà perquè els usuaris s'hi adapten, i especialment ho fan els més joves. Per tant, tenim un repte també de cara a l'ús.

I tenim un repte amb un tema demogràfic –sí, ja acabo–, amb un tema demogràfic advers: mentre a les facultats de medicina la nota de tall és altíssima i les places són minses pel que necessitem, la col·legiació, majoritàriament, ve de persones nascudes fora de Catalunya, que probablement acabaran parlant català, però que d'entrada no s'hauran format en català a les facultats de medicina, i també tindran més dificultats per integrar-se d'entrada en el sistema sanitari.

Per tant –i amb això acabo–, els reptes a mitjà i llarg termini que tenim: millorar el reconeixement del català a nivell estatal i internacional; el català com a llengua vehicular de l'educació; situar la llengua com el criteri principal de suport a la producció cultural; garantir la presència del català a les plataformes digitals, i crear un òrgan de coordinació de l'audiovisual a mitjans de comunicació en els territoris de parla catalana –hi ha pel·lícules que s'han arribat a doblar dues i tres vegades, això també es pot racionalitzar–; planificar a curt, a mitjà i a llarg termini com assegurarem el dret d'opció lingüística a la salut –sabent, potser, quants metges tenim que parlen català–; un objectiu: catalanofòbia i discriminació lingüística zero; posar la contractació pública al servei de la transformació social –cal que premiem les empreses que són lingüísticament responsables i que siguin les que puguin tenir més possibilitats de contractar amb l'Administració–; garantir els drets lingüístics dels consumidors, i superar la bretxa tecnològica. Això ho diem en el sentit que, fa deu anys o fa quinze anys, als nous productes tecnològics el català va formar part de les llengües que hi eren –teníem el Gmail, teníem el Facebook, ho teníem tot en català–; actualment, en els assistents de veu, en els navegadors dels cotxes, és una qüestió que no tenim garantida, que estem perdent aquest tren –intentem agafar-lo.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ara entenc que toca als grups adreçar-me les preguntes...

La presidenta

Doncs sí. Moltíssimes gràcies per les seves aportacions. Començaríem ara, doncs, la ronda d'intervencions dels grups. I començaríem donant la paraula al Partit Socialistes... (*Veus de fons.*) Ah, d'acord. Em recorda el lletrat que al començar la sessió no he demanat les substitucions que teníem de portaveus. Dedicuem un minut a fer-ho i després ja passaríem a la ronda d'intervencions. Hi ha algun grup que hagi de comunicar substitucions? (*Pausa.*)

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. La diputada Eva Candela substitueix la diputada Helena Bayo i el diputat David Pérez substituirà la diputada Gemma Lienas.
Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Algú més? (*Pausa.*) Sí? Per part d'Esquerra?

Irene Aragonès Gràcia

Sí; gràcies, presidenta. En el Grup d'Esquerra Republicana, el diputat Eugeni Vilalbí substituirà el diputat Ferran Estruch.

La presidenta

Moltes gràcies. I per part de Junts?

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. La diputada Anna Feliu substitueix la diputada Mònica Sales, la diputada Glòria Freixa substitueix Tònia Batlle i, com sempre, el diputat Francesc de Dalmasas substitueix el conseller Puig, que, per repressió de l'Estat espanyol, es troba a l'exili.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara sí, doncs, començaríem la ronda d'intervencions. I, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, prendrà la paraula la senyora Sílvia Romero.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Donem la benvinguda, en primer lloc, al senyor Òscar Ibáñez, en representació de la Plataforma per la Llengua. Bé, com saben, la primera llei de llengua, la Llei 7/1983, de normalització lingüística, té gairebé quaranta anys, però ha complert, doncs, diversos objectius, principalment que la població escolaritzada domini el català i el castellà en acabar l'educació obligatòria.

Ara bé, l'ús social del català no ha avançat de la mateixa manera, i actualment, doncs, es veu afectat per canvis generals i estructurals, com la globalització, la població nouvinguda, la digitalització, etcètera, que interfereixen d'una manera més intensa en les llengües mitjanes com el català. I necessitem dades objectives; necessitem dades objectives per identificar com aquests nous factors i altres estan afectant i interferint en l'aprenentatge, també, i sobretot en l'ús del català. I necessitem estudis acurats per obrir un debat rigorós i, a partir d'allí, poder dissenyar noves polítiques lingüístiques.

Els indicis de què disposem són preocupants –el compareixent n'ha esmentat diversos–: retrocés en els usos lingüístics interpersonals, segons la comparativa 2013-2018 de l'enquesta d'usos lingüístics –l'he esmentat moltes vegades. Ens donaria per a moltes compareixences, aquesta enquesta, és el valor, doncs, diguem-ne, informatiu més gran que tenim en aquests moments. També l'Enquesta a la joventut de Barcelona 2020 –també s'hi ha referit–; no és una enquesta sobre llengua, però en la pregunta sobre llengua, només el 28,4 per cent dels joves que viuen a Barcelona declaren tenir-la com a llengua primera.

Ara bé, la llengua catalana no està en extinció ni està en una emergència lingüística; la llengua catalana guanya parlants. La mateixa enquesta d'usos lingüístics indica que ha guanyat setanta mil parlants en aquest període entre el 2013 i el 2018. I, en canvi, els parlants de llengua primera castellà han disminuït en 87.000. Per què? Doncs hem de pensar com impacta la immigració en aquestes dades. A començaments dels vuitanta teníem un u per cent de població estrangera a Catalunya; en aquests moments estem sobre el setze per cent. Això impacta en les dades generals, però hem d'anar a veure les dades particulars. I aquesta dada és especialment important: el català és llengua primera del 31,5 per cent de la població; en canvi, és la llengua d'identificació del 36,5. Aquest és el model, el model de convergència cap al català; aquest mecanisme d'adscripció de parlants que no tenen el català com a llengua primera però que l'acaben sentint i adoptant com a llengua primera és el mecanisme que hem de continuar fent funcionar.

Les llengües són eines de comunicació, i l'ús d'una llengua s'activa en la mesura, doncs, que resulta útil i atractiva. Per tant, nosaltres pensem que vivim un moment en què cal ser prudents en qüestions de llengua –sempre cal ser prudents–, perquè és

una qüestió molt delicada, extremadament sensible, i, per tant, no creiem que sigui el moment de dir que estem en una emergència lingüística –no ho comparteixen els acadèmics, no ho comparteix la Secretaria de Política Lingüística. Ara, hem de ser molt conscients que hi ha problemes, quins problemes són i identificar-los – sabem que, en part, són qüestions globals, com hem dit, que afecten les llengües mitjanes–, i veure, doncs, com afecten en l'aprenentatge i en l'ús per poder-hi treballar.

Com deia Hölderlin, allà on creix el perill, creix també el que ens salva. Nosaltres hem d'atraure parlants, no en podem expulsar; hem de construir àgores i ponts, no construir trinxeres, i hem de ser positius, hem de motivar. Aquesta és l'actitud, motivar, ser atractius. I aquesta és una responsabilitat compartida per tots.

Gràcies per la vostra compareixença.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del diputat senyor Acosta, de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Buenas tardes, señor Ibáñez. Con su permiso, formularé una serie de preguntas implícitas a través de una reflexión. Pero quiero hacer una previa: Cataluña es una región bilingüe y que mientras estemos en un estado de derecho, cada catalán podrá usar la lengua oficial que quiera, ya que tanto el catalán como el castellano nos cohesionan, no solo el catalán.

Bien, la entidad privada Plataforma per la Llengua, a la cual usted representa, se autodenomina «la ONG del catalán». Hombre, este eslogan es un oxímoron –coincidiré conmigo–, una especie de sarcasmo, porque más parece una organización muy gubernamental. Le recuerdo que en el último año ustedes se han reunido cuatro veces con el señor Aragonès y también con nueve *conselleries*.

Según el Registro de ayudas y subvenciones de Catalunya, el RAISC, Plataforma per la Llengua ha recibido desde el año 2016 hasta el 2021 casi 2 millones de euros por parte de la Generalitat, sin contar ayudas y subvenciones de otros organismos, como municipios, diputaciones, *consells*, y otros gobiernos autonómicos, como el valenciano o el balear. Sinceramente, es insultante que en una situación de urgencia como la sufrida durante los dos últimos años, en la que las administraciones públicas han tenido, en general, que redondear sus prioridades para aislar el virus y salvar vidas, ustedes no hayan dejado de recibir dinero de la Generalitat.

Si la labor que realizase su entidad privada fuera de promoción de la lengua y la cultura catalanas de forma positiva, participativa, constructiva, propositiva, recibiría de VOX todo nuestro apoyo y reconocimiento. Sin embargo, como su *leitmotiv* es imponer el catalán a costa de la destrucción del uso social e institucional del español en Cataluña, no puedo más que reprobar su talante inquisitorial, liberticida y totalitario. Más, si cabe, teniendo en cuenta que hay entidades que fomentan la cultura catalana en español que, sin destruir el catalán, hacen una labor ímproba, como, por ejemplo –citaré algunas–: Asamblea per una Escola Bilingüe, Impulso Ciudadano, Convivencia Cívica Catalana, Escuela de Todos, Somatemp. No reciben ni un solo euro de la Generalitat.

Solo algunos ejemplos de sus acciones totalitarias para imponer el catalán atacando el español –voy a ponerle cuatro–: febrero de 2022, escrache a dos céntricos restaurantes de Barcelona por no tener la carta en catalán, promocionado por ustedes; febrero de 2022, guía «No t'excusis!», exigiendo a los docentes catalanizar los ordenadores y *tablets* de las aulas universitarias; octubre de 2021, en la campaña «La universitat en català», ustedes publicaron un vídeo en el que aparece un profesor borracho delante de sus alumnos eructando, y comparando estos comportamientos deletéreos con impartir la clase en castellano, y el último, en julio de 2019, «Estudi sociològic als patis de les escoles», ustedes espionaron a profesores y a niños en las escuelas, y lo reconocen en su propio informe: «El mètode més adequat per aconseguir una observació més fidedigna encara pel qual hem optat en aquest es-

tudi és l'observació *d'incògnit*, que implica que els objectes d'estudi no saben que s'observen els seus comportaments lingüístics. Els centres educatius tampoc no han estat informats de tota la realitat de l'activitat, sinó que se'ls ha demanat la col·laboració per a una recerca d'un altre tipus a partir d'una activitat lúdica a l'hora de l'esbarjo.» Pàgina 24 de su informe.

Ha empezado usted su exposición fijando una premisa, y es que el catalán se encuentra en una emergencia lingüística. Pues no es así, señor Ibáñez –perdone que le corrija–: según la UNESCO, por debajo del treinta por ciento de su uso social, una lengua se encuentra amenazada. El porcentaje de personas de lengua materna catalana que declaran tener el catalán como lengua habitual está estabilizado en un noventa por ciento, y usted lo sabe. Y si sumamos a los catalanoparlantes iniciales, que declaran tener tanto el catalán como el castellano como lenguas habituales, nos acercamos, pues, casi al cien por cien. En otras palabras, que, con los criterios de la UNESCO en la mano, el catalán en Cataluña no corre ningún peligro, porque dentro de la población de referencia lo habla casi todo el mundo.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Fem ara el canvi de presidència.

La vicepresidenta

Té la paraula la diputada Sabater, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies. Moltes gràcies per la seva intervenció. Abans de començar, sí que voldria dir: estem a la Comissió de Cultura i em sembla que és important deixar dit que em sembla una irresponsabilitat molt gran devaluar termes que històricament han causat tant de dolor i tant de mal com el totalitarisme, devaluar-lo fent-lo servir per qualificar una crítica a una discrepància amb una entitat. Penso que és una falta de responsabilitat absoluta.

Bé, jo crec que ha estat una intervenció molt interessant respecte a la seriositat, no?, amb la que vostès aporten una sèrie de dades. I jo sí que vull agrair també a l'entitat no només la compareixença, sinó tota la feina que feu cada dia per sensibilitzar i defensar que aquesta llengua minoritzada, que conviu amb una llengua dominant, aquesta llengua pugui arribar a aquesta normalitat que està tan lluny.

Jo crec que..., no sé si ara, avui, és el debat sobre si la paraula «emergència» o no és tècnicament el terme adequat, però a mi em sembla que el fet de que hagueu posat l'emergència al centre del debat polític ha fet obrir molt els ulls a moltíssima població que, més enllà de les dades que vosaltres ens ensenyeu i ens documenteu, podem comprovar dos fets que per mi són els indicadors de que anem cap a aquesta emergència, que *estem* en aquesta emergència lingüística: un és sobre els drets d'accés, sobre el dret d'accés a aquesta llengua, i l'altra, sobre els espais d'ús, els drets d'ús, que afecten sobretot la canalla petita, els infants, i que ens estan donant en aquest moment una generalització de que fins i tot les persones que tenen com a llengua pròpia el català en els espais d'oci i de joc, com que no tenen referents audiovisuals i no tenen referents que parlin en català, doncs, es socialitzen en la llengua dominant, que és la llengua que ells consideren que és la que és la del joc. I això és una realitat que és emergència.

I sobre el dret d'accés –i sobre això volia fer una pregunta–, no sé si teniu dades de com des del 2008, que es deixen de posar en marxa els plans d'acollida als municipis i que ja no està assegurada l'acollida en català de les persones migrants, quins són, o sigui, quin és el nivell de vulneració del dret a accedir a la llengua que estem patint en aquests moments als Països Catalans. No sé si sobre això tindríeu alguna dada.

I ja n'heu parlat una mica, però tenim una llei del cinema que no s'està aplicant i voldria..., si sobre això també podríeu donar alguna dada, respecte a quina és l'ofere-

ta que tenim realment de cinema, o quina és la vostra opinió, no?, respecte a si, en temes que ja tenim lleis que ho podrien protegir, no s'estan aplicant prou com per garantir-ho.

I ara sí que ja acabo. Només volia dir que la llibertat de poder escollir la llengua amb la que es parla només es pot tenir si els dos parlants coneixen les dues llengües. Quan jo vull parlar en català i algú m'ho impedeix amb l'excusa de que no l'entén, m'està vulnerant el meu dret a poder utilitzar la llengua amb l'excusa de la seva no comprensió de l'idioma. I, per tant, l'única manera de garantir que tothom pot escollir la llengua és que absolutament tothom la conegui i la pugui utilitzar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies diputada. A continuació, té la paraula la senyora Jessica González, portaveu del Grup Parlamentari En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Bona tarda. Gràcies, Plataforma per la Llengua, representada per l'Òscar Ibáñez, que ens ha presentat aquests resultats avui. Avui em sumo als agraïments, no només per la compareixença, sinó també per la feina que feu al voltant de la defensa de la llengua.

En general, les dades que vosaltres ens presenteu avui i els informes que s'han anat elaborant en els últims anys –entre d'altres, l'InformeCAT, de Plataforma per la Llengua– ens indiquen que hi ha un clar retrocés en l'ús de la llengua al nostre país. Però no només ens desvelen una anàlisi de la situació, sinó que ens interpellen, sobretot a totes nosaltres, per poder actuar. Ja –i això està clar– no és una qüestió d'exposició de motius, sinó que és una interpellació a l'acció directa en el desplegament de polítiques lingüístiques adients per reforçar la nostra llengua. I es feia la pregunta, no?, en la mateixa compareixença, i clar que, evidentment, són necessàries aquest tipus de polítiques. Però, més enllà d'això que ens diuen les dades, doncs, el que s'ha dit, que el problema rau bàsicament en l'ús social del català.

I cap a on s'acostumen a enfocar tots els debats lingüístics sobre l'ús de la llengua? Doncs, evidentment, i també com hem vivenciat durant les últimes setmanes, cap a les escoles, cap al món educatiu –tots aquests debats es donen, s'estan donant, sobretot, en aquest àmbit. I, especialment, aquelles que fan un ús pervers i electoralista, també, de la llengua que deixin als nostres docents fer la seva feina, que ells ja compleixen la LEC, de fet, garantint l'assoliment de competències en ambdues llengües. Estem immerses, per culpa també d'aquest ús partidista de l'escola catalana, en un altre embat judicial que ara ens vol obligar a un vint-i-cinc per cent del castellà a les aules. I, per cert, aquí també val a dir que els tribunals exigeixen un vint-i-cinc per cent de castellà però ells no arriben ni al vuit per cent de les sentències –com bé s'ha dit en la compareixença– en la nostra llengua. I encara estem esperant per què és un vint-i-cinc per cent o no un quaranta o un trenta, no? I, com deia, l'eina que tenim com a legisladores –i aquí, en aquesta cambra, és el que ens pertoca– és el blindatge del cos docent català, que no ha d'assumir cap mena de responsabilitat en aquesta qüestió, i així ho hem fet i així ho farem tantes vegades com calgui. Tenim consens social, tenim consens pedagògic i polític, i hem de seguir per aquí.

Dèiem que el problema de la situació del català rau en l'ús social. I aquí un emplaçament directament als diputats i a les diputades: us recordo que tenim moltes competències en aquesta matèria, i que l'ús del català estigui en davallada és responsabilitat nostra també, com ho és, evidentment, del Govern, el qual no pot fer una bandera en la defensa de la llengua precisament tenint en compte que la llei del cinema, per exemple, s'incompleix des de fa anys, i vistes també les desavinences internes per trobar el mecanisme efectiu per blindar-nos de la sentència del TSJC. Fomentem les polítiques públiques que siguin útils per a la ciutadania; fomentem, evidentment, la presència del català a les xarxes socials a través del talent català,

però també garantim la presència de la nostra llengua a tot el ventall cultural que gaudim.

Ja hem esmentat en diverses ocasions que considerem que les polítiques lingüístiques no haurien d'estar a cultura sinó que haurien de ser unes polítiques de país, més transversals i mirades administrativament des d'una altra banda. Però, ja que som a cultura, posem-nos també les piles en aquest sentit. Fem servir també bons mecanismes per a l'accés de tota la ciutadania al català, i no només a través de l'escola: creem espais comunitaris, sobretot, on treballem la relació social i personal en català.

I ja que ha sortit el tema, també, en diverses intervencions, sobre les migracions, i des del nostre grup som insistents en aquesta vinculació de la immigració com a problema o com un llast per al català, des de Plataforma per la Llengua ens agrada saber quina és la política en aquest sentit, a què emplaceu tant el Govern com el Parlament de Catalunya en aquest sentit. Perquè no podem tenir una conversa sobre que la immigració és un llast per al català quan de vegades no s'estan abocant els recursos tant al món educatiu, tant a les aules d'acollida, als cursos de normalització lingüística i els seus horaris, el seu funcionament, l'oferta de places, no?, que hi ha també per a certs perfils de persones migrades. No ens cansarem de dir que la lluita pels drets...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputada.

Jessica González Herrera

...lingüístics –sí, presidenta; acabo, trenta segons–, la lluita pels drets lingüístics ha d'incloure una lluita pels drets fonamentals de, precisament, la població també migrada; que aquesta conversa que tenim global sobre el català ha d'emplaçar-nos necessàriament a parlar, a anar a les raons de fons i no caure en aquest neoliberalisme lingüístic en el que sembla que l'ús de la llengua només és una decisió individual, sense tenir tots els condicionants estructurals que tenen a veure amb condicions de vida també de poblacions migrades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara seria el torn de Ciutadans. La senyora Anna Grau té la paraula.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bé, jo no crec que el català estigui en perill d'extinció ni en una situació d'emergència, però sí que té molts problemes. Yo no creo que el catalán esté en peligro de extinción ni en una situación de emergencia, pero sí creo que tiene muchos problemas. Crec que el problema més gros que tenen són vostès. Crec que el problema peor que tienen son ustedes. Pense que a vostès per les seves obres se'ls pot conèixer; pel que han dit avui, actuen com uns matons del monolingüisme i com uns caníbals del consens. Crec que han acreditado hoy su condición de matones del monolingüismo y caníbales del consenso. Es incontable la expresión de mala fe a que hemos asistido; se intenta contraponer falazmente el plurilingüismo al bilingüismo: Cataluña es felizmente plurilingüe, pero las personas se identifican, los catalanes se identifican con todas sus lenguas oficiales, no solo con el catalán. Ens identifiquem amb totes les llengües oficials a Catalunya, no només amb el català. Y cuando ustedes hablan de un presunto estado que solo se identifica con una lengua y discrimina todas las demás..., bé, estan fent un retrat robot de vostès mateixos. Ustedes se jactan de haber investigado, de haber espiado lo que hablan los niños en el colegio..., presumeixen d'això al seu web, i suposo que aviat hauran de tornar-ho a fer..., ya que parece que la idea que tienen es de dar cumplimiento a la sentencia del veinticinco por ciento, contando lo que se habla en el patio: me imagino que para eso tendrán que poner escuchas en el patio.

En fin, a los señores de VOX les recomiendo que se compren una calculadora, porque es bastante más pasta –bastante más pasta– la que lleva la Generalitat –y no solo la Generalitat– gastada en Plataforma per la Llengua desde el año 2012: 611.014 euros, en el 12; 842.194, en el 18; 962.748, el 19, y bueno, en el año 20 obtuvieron 1 millón de subvenciones sumándolo todo, y seguimos sumando. En fi, no em queda clar si l'objectiu és guanyar parlants o guanyar subvencions per al català..., pero, desde luego, creo que antes acabaríamos con todos los problemas del catalán evitando su desastrosa política y evitando la política de todos los grupos que les dan apoyo. Yo invito..., Plataforma per la Llengua a dissoldre's, a entregar les armes i les subvencions. Les invito a disolverse, a entregar las armas y las subvenciones y a dejar de hacer daño a la lengua de Cataluña y al bilingüismo..., deixar de ferir el bilingüisme.

Per cert, als senyors de Junts per Catalunya els recordo que el Tribunal Constitucional ha dit que el senyor Lluís Puig no pot tenir vot delegat en aquesta cambra..., y, por tanto, también les invito a dejar de incumplir la ley y dejar de engañar a la gente, porque tarde o temprano toda esta quimera choca con la realidad en los tribunales y en la sociedad.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. Gràcies per la seva intervenció. Senyora Grau, li he de fer un advertiment respecte al... Les persones compareixents no tenen el dret a rèplica per allusions com el tenim les diputades i diputats i mereixen tot el nostre respecte. Una cosa és expressar la discrepància amb el contingut de la seva compareixença i l'altra és fer servir qualificatius insultants. Llavors, jo li dono l'oportunitat de retirar les paraules insultants que ha dit a l'inici de la seva intervenció perquè no constin en acta, perquè considero que no... O sigui, vostè ja ha expressat tota la discrepància amb tota la seva llibertat, però crec que les consideracions insultants cap a la persona que fa la compareixença no són aptes en una comissió del Parlament.

Anna Grau Arias

Estic segura que aquest senyor i tots els seus amics es rescabalaran àmpliament al Twitter.

La presidenta

D'acord. Per tant, entenc que no vol retirar...

Anna Grau Arias

En absolut.

La presidenta

...les qualificacions. Bé, de totes maneres li he de fer aquest advertiment. Jo avui no l'he tallat, però en una següent ocasió ho hauré de fer. D'acord?

Anna Grau Arias

No seria la primera vegada.

La presidenta

Bé; doncs, ara tindria la paraula el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. No sé quin és el... El senyor Dalmases té la paraula.

Francesc de Dalmases i Thió

Sí; moltes gràcies, presidenta. Si em permeteu una prèvia, a mi m'ha honorat especialment que en aquesta comissió d'avui, més enllà de la compareixença que estem tenint ara, ens acompanyi la Blanca Serra. No recordo cap lluita bonica en aquest país –per la llengua, per la cultura i per tantes d'altres– on ella no fos protagonista. I, per tant, hi han persones que honoren especialment les jornades del Parlament, i el fet que la Blanca hi sigui, doncs, ho és, i li dono molt la benvinguda en aquesta casa, que és la casa del poble.

I sobre la compareixença, si alguna cosa –si alguna cosa– ha tingut de bona la repressió continuada que han patit les institucions d'aquest país és aquesta enorme, variada i riquíssima xarxa de la societat civil organitzada, que en moments determinats li ha tocat fer una feina de substitució molt potent, molt complicada, molt clandestina i amb costos humans també molt grans, però que també actualment és imprescindible per la seva complementarietat. I ja sabem que hi ha molta gent que no vol organitzacions com la Plataforma per la Llengua –voldria que fossin submisses o que fossin silencioses. A nosaltres ens agrada que penseu, que sigueu rigorosos amb la feina que feu; ens agrada molt la dialèctica a la que ens obligueu, aquest dialogar amb vosaltres, que demaneu, que ens expliqueu què passa i què no passa. I, per tant, llarga vida a la Plataforma per la Llengua.

I, quan parlem d'«emergència lingüística», en aquest país té una connotació diferent quan parlem d'«emergència lingüística». Hi han altres espais nacionals en què potser té altres connotacions, però a Catalunya, als Països Catalans la llengua és la columna vertebral: sense llengua no hi ha nació completa, no hi ha Països Catalans. I entendre que això que nosaltres afirmem ara aquí és allò que l'Estat espanyol –i també l'Estat francès– ha entès perfectament des de fa molts segles, des de fa més de tres segles. Per això, és una pràctica d'estat el fet que les administracions de l'Estat no siguin plurilingües, o sempre entenguin la llengua de l'Estat com a obligació i les altres amb diferents consideracions, si no han estat prohibides. Això passava fa tres segles, però passa ara. Fa unes setmanes s'ha aprovat una llei de l'audiovisual que és pròpia d'un país que no estima les llengües, que només s'estima *una* llengua, un país que és monolingüe, que entén que les altres llengües són un destorb, que són un problema i que només mereixen caritat.

Per tant, nosaltres sabem que només amb una estructura pròpia d'estat, amb la independència, podem protegir la llei com pertoca. Però, malgrat tot, podem fer, doncs, pedaços molt molt ben fets i molt ben posats. Per començar, es tracta de no recular i d'avançar, i tenim autèntiques joies de la corona per no recular: tenim la llei de normalització lingüística, la llei de política lingüística; la immersió lingüística, que és un dels grans valors socials, educatius, pedagògics i també polítics de Catalunya; tenim la societat civil organitzada –ara ho dèiem–, i tenim, evidentment, els parlants i els nous parlants.

I per què reivindicuem aquest paper central de la llengua en el país? Sobretot, per una qüestió molt bàsica, que això no ho oblidem: és una qüestió d'igualtat d'oportunitats. Volem que, en aquest país, totes les persones, sigui quina sigui la seva condició, sigui quina sigui la seva procedència, tingui aquesta igualtat d'oportunitats també a nivell lingüístic, per responsabilitat social, perquè els drets lingüístics, finalment, també són dret civil, són drets polítics, i també per responsabilitat política, clar que sí, ja ha quedat prou clar amb les intervencions. És una lluita antifeixista defensar la llengua catalana en aquest país. Si sabem el que s'ha fet –acabo, presidenta, eh?–, si sabem el que patim en aquesta suposada aparença democràtica, què no deu haver patit la llengua en règims totalitaris? Per tant, desfer la seva feina també és treballar per la llengua d'aquest país.

I voldria acabar –presidenta, si m'ho permetes– amb dues qüestions que a nosaltres ens preocupen molt i que us volíem preguntar. Nosaltres considerem, en l'àmbit de la salut, que la llengua forma part del tractament; que quan un nano de tres anys s'ha d'expressar en una llengua que no és la materna, no li estem donant prou cobertura en el seu tractament; quan una persona gran que pateix demència o Alzheimer no es pot expressar en la seva llengua, tampoc li estem respectant el seu dret a aquest tractament. Per tant, específicament en l'àmbit de la salut, en l'àmbit del tractament i del reconeixement dels drets lingüístics en l'àmbit de la salut, si podríeu ajustar una mica les vostres dades per saber quin és el vostre diagnòstic i també si teniu alguna fórmula a proposar en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara la senyora Irene Aragonès, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. Moltíssimes gràcies per la compareixença, per totes les dades que ens ha facilitat, i que sí que mostren aquestes xifres preocupants, complexes i delicades, però pensem que no són pas irreversibles. De fet, la diagnosi de l'informe emmarcat en el pacte nacional per la llengua també posa, no?, de manifest la situació del català, sobretot en determinats àmbits, com avui també vosaltres heu assenyalat, i amb l'objectiu de tractar tots aquests temes relacionats amb el català d'una forma frontal, transversal, que sigui també dialogant i rigorosa per a l'èxit, eh?, per a l'èxit de poder garantir aquest debat sobre el present i el futur de la llengua.

De fet, aquestes darreres setmanes hem tingut l'ocasió, amb Plataforma per la Llengua, amb alguns companys i companyes que avui l'acompanyen, de compartir posicionaments, d'arribar a acords importants. Per tant, des d'Esquerra Republicana, us agraïm la feina, la vostra col·laboració i, sobretot, la persistència, no?, en la defensa del català, com sempre esteu fent. I, per tant, ens posem a disposició per seguir treballant en aquests grans consensos.

I a Esquerra Republicana, doncs bé, no?, tenim el vici aquest de construir aquests consensos, de fer propostes i no renunciar a fer el que faci falta per defensar la llengua. I, per tant, que no hi hagi cap dubte, perquè es qüestiona sovint –i això, evidentment, indigna– que Esquerra Republicana estem en la defensa de la immersió lingüística sempre i a tot arreu. I, a més a més, la nostra obligació és exigir que tot hom actuï amb aquest sentit de país. I l'agenda immediata ara, la llei que s'està tramitant al Parlament després de l'acord entre Esquerra Republicana, Junts, Comuns i el PSC, que situa el català com a llengua vehicular i fixa la presència de les llengües oficials a l'ensenyament, que s'ha de determinar exclusivament amb criteris pedagògics, i així ho demostra, no? I, a més a més, acompanyat del decret del Govern, assumir les responsabilitats dels projectes lingüístics i protegir les direccions dels centres.

Tres minuts, presidenta, gairebé no podem explicar absolutament res, no?

Bé, nosaltres pensem que l'objectiu de l'escola hauria de ser que els alumnes coneguin adequadament totes les llengües que formen part del sistema educatiu, i això és el que passa en el sistema català. En tot cas, si alguna llengua necessita aquest extra, no?, i una especial protecció és precisament la llengua catalana, i no permetrem pas que els tribunals es carreguin un model d'escola d'èxit i clau per a la cohesió social i la igualtat d'oportunitats, per molt que la dreta i l'extrema dreta avui ens hagin demostrat que ho tenen a la seva agenda.

Pel que fa a la mostra dels joves de la ciutat de Barcelona que ens ha mostrat, potser es tenen en compte moltes persones estrangeres que no estan censades. En realitat, molts joves, no?, fan servir el..., fan exactament el mateix que la resta de la població, i potser afirmar que l'usin menys no encaixa potser del tot en la realitat, sinó que, d'alguna manera, l'ús de la llengua en els joves..., acostumen a fer-la molt més barrejada i alternant més d'una llengua a la vegada.

El que comentava de la carta europea de les llengües regionals i minoritàries, totalment d'acord. És a dir, compartim que cal seguir treballant pel tema de revertir-ho, sobretot en l'àmbit de la salut.

Per tant, una situació, sí, complexa, delicada, però estem convençudes que es pot revertir, i, de fet, així és el que estem fent des del Govern per poder treballar intensament i revertir aquesta situació.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Doncs, bé, ara el compareixent disposa de deu minuts per poder donar resposta, les que pugui, a totes les intervencions. Té la paraula.

Òscar Adrià Ibáñez Ferreté

Gràcies, senyora presidenta. I, de fet, començaré adreçant-me a la intervenció que heu fet. De fet, abans he començat..., pràcticament seient, he agrait a tots els grups que em van votar la compareixença, però volíem agrair especialment al Grup de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar que fes la proposta de la compareixença.

I també comencem..., perquè, que jo sàpiga, només dos grups m'han adreçat el que es diu preguntes en sí mateix, i els dono prioritat perquè entenc que per defereència és el que cal fer.

En principi, si disposem de dades sobre el pla d'acollida, de dades sobre les possibilitats d'acollida. No disposem de dades sistematitzades. Nosaltres sí que tenim un servei de queixes i sí que fem moltes reunions també amb partits. I, llavors, hi ha molts grups d'oposició en diferents municipis que molts cops ens detecten que hi ha comunitats que tenen dificultat d'accés a la llengua catalana, perquè si no conformen un grup d'una sèrie de persones –aquí a Barcelona em penso que eren quinze– no podien crear un grup en un horari que els anés bé per la seva condició temporal –això també enllaça amb la intervenció que ha fet el Grup d'En Comú Podem.

Aleshores, hi ha una qüestió de recursos. En algunes de les respostes faré referència també a l'origen, en part, d'aquesta falta de recursos. Amb més recursos hi hauria més horaris. I, a més a més, sabem que s'han incrementat en una proporció important, d'alguna manera, s'han incrementat els recursos a la política lingüística i a l'acollida. Però encara som lluny de la nostra proposta del 0,5 per cent a la Secretaria de Política Lingüística –que alguns partits, algunes candidatures, que ara són grups parlamentaris, havien acceptat–, que creiem que permetria afrontar tot aquest repte.

Que, per cert, genera ocupació, també, fer tot aquest... O sigui, que una persona aprengui català i algú li estigui ensenyant català genera ocupació amb un salari digne, que reverteix en les contribucions, i que aquestes persones aprenguin català també contribueix positivament en les seves possibilitats d'ocupació posteriorment. Per tant –que també s'ha qüestionat la inversió en política lingüística–, pot arribar a ser un cercle positiu i virtuós.

També ens heu demanat per l'oferta de cinema en català. Continua, efectivament, molt baixa, continua estabilitzada en el tres, quatre per cent al llarg dels anys, si no m'equivoco –sí? Em diuen que sí, la tècnica especialista. Efectivament, no és ni en el cinquanta per cent, que va ser voluntat d'aquesta cambra, ni en el vint-i-cinc per cent que va interpretar com a cambra legislativa extra el Tribunal Constitucional, fent una sèrie de comparatives amb altres països que li va semblar per establir quina era la quota que no era abusiva. Però, tanmateix, no hi hem arribat. Vull dir, a aquesta manifestació de la voluntat popular realment mai s'hi ha posat fil a l'agulla, i a dia d'avui, doncs, no tenim aquesta llibertat de poder triar, perquè no la podem exercir efectivament.

Passaria ara a respondre al Grup En Comú Podem, que també m'ha adreçat una pregunta sobre quina és la política migratòria. Potser és un conjunt de paraules que queda una mica gran a una organització com Plataforma per la Llengua, però, tanmateix, anàvem en la línia de la intervenció: la política migratòria ha de donar oportunitats d'aprenentatge. Des de sempre hem editat, la Plataforma per la Llengua, unes guies per a comunitats religioses que són en català i en la llengua d'origen d'aquesta comunitat religiosa. Això significa que som favorables al reconeixement mutu. A Catalunya no es parlen només dues o tres llengües oficials, sinó que se'n parlen més de tres-centes. Generar estima pel català també és tenir estima per les llengües de la migració, que ens aporten una diversitat, i, si bé probablement no les podem aprendre totes, sí que podem saber alguna característica de les llengües i dels pobles que en són portadors, i això hauria de ser una política d'estat, també. Per tant, cobrir la falta de recursos.

I, després, també tenim uns deures, que potser no són per a les institucions, però que en som els representants, que és que els catalanoparlants donem l'oportunitat

de parlar el català a les persones que no tenen el català com a llengua habitual, que l'estan aprenent, que en tenen un nivell passiu, que en tenen un nivell actiu, que comencen a parlar-lo. El que no podem fer és negar-los la llengua i canviar sistemàticament de llengua pel fet que pensem que l'altra persona té dificultats. O sigui, si la comunicació està garantida, que és amb el noranta-sis per cent de la població, com sabem per l'enquesta d'usos lingüístics, podem mantenir-nos en català, li donarem l'oportunitat de parlar-lo a persones que probablement no tenen aquesta oportunitat. Això és seductor i enllaça també amb altres intervencions, com la del Partit dels Socialistes de Catalunya, que ens ha adreçat aquestes paraules.

Queda poc temps. He prioritzat el que eren respostes, però s'han fet una sèrie d'aportacions, aportacions que agraiem tant..., n'agraïm les dades. Treballem en aquesta línia també perquè des de la societat civil..., perquè n'hi puguin haver, d'aportacions. Agraïm la tasca de la societat civil. Sí, efectivament, amb les polítiques públiques no n'hi ha prou; cal que les persones i les entitats ens posem les piles i ens hi posem.

I també hi ha hagut algunes intervencions –no anomeno tots els grups però m'entendreu quan respongui– que, doncs, han qüestionat el finançament abocat en aquesta llengua, han qüestionat que la Plataforma per la Llengua es faci dir «l'ONG del català». Si no ho tinc mal entès, per definició, una ONG és una entitat en què els seus dirigents i les persones que els voten no els posa el Govern; això és completament així en el cas de Plataforma per la Llengua. I, a més a més, el nostre finançament és principalment privat. Però, bé, en tot cas, si hi ha feina que fem que es considera d'utilitat pública, doncs, allà hi serem també.

També s'ha dit que volem ser lingüicides, que volem el monolingüisme. De cap manera. Som una entitat favorable al plurilingüisme al món, i per ser favorables al plurilingüisme al món s'han de protegir les diferents llengües que es parlen al món. I, en el cas del català, som en emergència lingüística. Per què? És un símil amb el que es parlava de l'emergència climàtica; no ens agafem a una definició de la UNESCO, sinó que sí que ens agafem a que tenim senyals com ara que cada vegada el gruix de parlants respecte de la població de referència –i ara hi farà referència també– és més petit i cada vegada, doncs, costa més trobar una altra persona amb qui d'entrada parlis en català. El català es troba amenaçat si no es duen a terme una sèrie de polítiques lingüístiques i es troba amb la possibilitat d'acabar, com altres llengües de l'Estat, perdent el seu gruix de parlants, com hem ensenyat a la diapositiva sobre Galícia. En aquest sentit, els volia interpellar: què senten quan veuen una cosa així? Això és el mateix Estat espanyol –està passant a Galícia. Hi vaig viure un temps, eh?, vull dir, parlo gallec, i realment a mi em plora el cor de veure això. I, en canvi, hem d'estar qüestionant que es faci política lingüística, que se'n faci més.

Bé, el castellà a Espanya és una llengua regional, si bé la llengua més parlada; és una llengua que es va formar en una sèrie de territoris i que, per una sèrie de processos polítics i militars, va esdevenir oficial de les institucions i va acabar-se imposant a les institucions en tot el territori. A la població, com acaba de demostrar un estudi recent d'en Carles de Rosselló, no va arribar fins que els catalanoparlants van estar massivament escolaritzats, fins que els catalans van estar massivament escolaritzats i van tenir oportunitat de parlar-lo amb algú; va arribar població que tenia el castellà com a llengua habitual i van poder-lo practicar. La meua besàvia no parlava castellà, i la seva filla es va casar amb un castellà. Bé, doncs aquestes eren les situacions que teníem.

I tema recursos, que m'ha quedat pendent: l'Estat espanyol assigna molts més recursos a la llengua més parlada que té, amb l'Instituto Cervantes i amb moltes polítiques d'Estat, en lloc de considerar-ho un criteri de distribució. Probablement, aquí podríem fer molt millors polítiques lingüístiques si penséssim que això..., si l'Estat pensés que això és una prioritat. I moltes de les polítiques lingüístiques les fem per revertir els efectes d'altres polítiques lingüístiques que fa tres-cents anys que existei-

xen. Abans de la Guerra Civil, la pel·lícula *Draps i ferro vell* s'havia doblat al català, Nestlé etiquetava en català; era una política normal en les empreses funcionar en català, etiquetar, fer publicitat en català, i és un tema que es va perdre per una sèrie d'obligacions legals que hi van haver durant el franquisme i que encara ens afecten.

A mi també em van dir de petit: «Parla en castellà amb els que parlen castellà, que és més educat.» Vull dir, és una cosa que ha arribat a gent de la meua edat fins i tot. Això ha continuat afectant. En aquest sentit, sí que volia dir que tenim la plataforma..., vam néixer amb la voluntat de dissoldre'ns –és cert–, i ho volem fer: ho volem fer el dia que el català sigui una llengua normalitzada, que no estigui amenaçada i que la nostra feina no sigui necessària. Vam néixer amb aquest propòsit, i així ho farem si mai ho aconseguim.

La presidenta

Moltes gràcies, Òscar Adrià Ibáñez Ferreté; gràcies, Plataforma per la Llengua, per la vostra feina i per la vostra intervenció, i prendrem bona nota de tot el que hem fet, hem debatut avui a la comissió. Moltíssimes gràcies.

Fem uns minuts per al canvi de compareixent.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i es reprèn a un quart de cinc i set minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió amb la següent compareixença.

Compareixença d'una representació de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana per a informar sobre la llei de l'audiovisual espanyola i la futura llei de l'audiovisual catalana

357-00194/13

En aquest cas, tenim la compareixença del senyor Vicent Mauri i Genovés, president de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana, FOLC, i el senyor Daniel Condeminas i Tejel, coordinador tècnic de la campanya FOLC «Per a la reciprocitat plena i l'espai de comunicació en català», de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana, FOLC. I, per tant... No sé si prendran la paraula tots dos... *(Pausa.)* Sí? Es repartiran el temps? *(Pausa.)* D'acord. Doncs aquesta compareixença, que és la d'una representació de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana..., compareixen davant la Comissió de Cultura per informar sobre la llei de l'audiovisual espanyola i la futura llei de l'audiovisual catalana. Comença el senyor Vicent Mauri? *(Pausa.)* Doncs té la paraula.

Vicent Mauri i Genovés (president de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana)

Bon dia. Se sent?

La presidenta

Sí.

Vicent Mauri i Genovés

Bé; la primera cosa que volia fer és agrair la invitació de la Comissió de Cultura a la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana per a poder intervindre en aquesta comissió. La meua intervenció serà per explicar lo que és la FOLC i en què estem treballant, i la intervenció de Daniel serà per entrar en matèria ja en lo que és la llei estatal de l'audiovisual i la llei catalana.

La Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana és una federació que agrupa entitats de tot el domini lingüístic català –del País Valencià, les Illes Balears, l'Alguer, Andorra, França, Catalunya, Catalunya Nord–, que està formada per unes

vint-i-quatre entitats i que se va constituir formalment el 16 d'abril de 2005 sota el paraigües de «Junts per la nostra llengua». Els objectius de la FOLC són la defensa de la unitat de la llengua catalana i l'extensió del seu ús social a tot el territori on es parla, la coordinació de les entitats que estan adherides a la federació i l'intercanvi d'informació i la difusió de totes les activitats que s'hi fan, i difondre àmpliament els drets lingüístics de les persones catalanoparlants.

Durant aquests últims anys, hem treballat bàsicament en quatre aspectes, que tenen a veure també amb la nostra compareixença avui aquí: un és la reciprocitat i l'espai audiovisual compartit en català de tots els territoris de parla catalana; l'altre és la defensa de la immersió lingüística i del català com a llengua vehicular en el sistema educatiu dels nostres territoris; un tercer és la igualtat lingüística en la llei estatal de l'audiovisual. Vam presentar en el període de consultes..., en els dos períodes de consultes vam presentar les nostres propostes, i també, en el període d'esmenes, presentarem als partits polítics les nostres propostes sobre aquesta llei. I també hem participat en el període d'elaboració de la llei catalana de l'audiovisual, també amb les nostres propostes.

I, finalment, en la meua part de la intervenció diré que, aquesta federació, formem part d'ella sindicats com la USTEC, la Intersindical, l'STEPV i l'STEI –que són els sindicats majoritaris de l'ensenyament dels nostres territoris–, l'associació cívica El Tempir, d'Elx, Escola Valenciana, Amics de la Bressola, La Bressola... És a dir, una sèrie d'entitats sindicals i socials molt diverses i molt plurals que representem el conjunt del territori de parla catalana i les diferents sensibilitats que també existeixen en aquest moment, no?, i, per tant, doncs treballem molt en xarxa, molt horitzontalment. I, bé, pos tenim una assemblea ordinària que fem anualment, que la pròxima la farem aquí a Barcelona en el mes de novembre.

I ara li passe la paraula al meu company Daniel.

La presidenta

Doncs moltes gràcies, senyor Vicent Mauri. Passem la paraula al senyor Daniel Condeminas.

Daniel Condeminas i Tejel (coordinador tècnic de la campanya de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana «Per la reciprocitat plena i l'espai de comunicació en català»)

Doncs bona tarda. I moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies al conjunt de diputades i diputats aquí presents per haver convidat la FOLC com una de les entitats que traslladen la seva reflexió, en aquest cas des de la societat civil, des de les organitzacions que vetllen i defensen la llengua i la cultura catalanes, de cara, entre altres qüestions –i serà la part fonamental de la meua intervenció–, a aquesta futura llei de l'audiovisual de Catalunya que, per les notícies que tenim, properament el Govern de Catalunya presentarà, no?

En tot cas, si m'ho permeten, molt breument, ni que sigui a benefici d'inventari, però que també marca els condicionants pels quals la futura llei catalana, doncs, haurà de treballar, farà tres esments molt telegràfics amb relació a la llei que està a punt de ser aprovada, que és la llei estatal de l'audiovisual, en la qual la FOLC, entre altres entitats, ha estat especialment activa a l'hora de reivindicar i defensar l'equitat del tractament de les distintes llengües oficials de l'Estat en aquesta legislació, tan important com és en qüestió audiovisual.

El primer apunt és lamentar –ho dic així, en aquest cas, ja que estem en aquesta casa, al Parlament de Catalunya– una certa manca, o sense «certa», una manca de visió estratègica per part de les institucions catalanes a l'hora de veure que hi havia una oportunitat, una gran oportunitat, que ens donava la directiva europea de serveis de comunicació visual, que, com vostès saben, és la que tots els diversos estats de la UE han hagut d'adaptar a la seva legislació interna –de fet, l'Estat espanyol ha estat dels últims, fins i tot fora de termini. Dic «manca estratègica de visió» en

el sentit de que aquesta llei defensava i donava eines per defensar, promoure i garantir el pluralisme lingüístic, en aquest cas, en cadascun dels estats de la Unió, entre altres qüestions, amb principis que la directiva, doncs, permetia i oferia com el concepte o el principi d'interès general o el de prominència aplicada també a temes culturals i lingüístics, precisament d'acord amb tot el que han estat les disposicions de la UNESCO al respecte.

Es va aprovar a la tardor del 2018, i, de fet –i cal dir-ho, a benefici d'inventari també si més no–, la FOLC, en un acte públic que va fer a Barcelona a finals del 2018, doncs, ja va posar l'accent de que hi havia una oportunitat que havíem de saber aprofitar en favor d'un tema tan sensible, tan important, tant des d'un punt de vista –m'hi referiré després– empresarial, econòmic, etcètera, com és l'audiovisual, com també dels seus efectes culturals, lingüístics i, evidentment, també socials.

Segona reflexió. El projecte de llei que finalment va arribar al Congrés, com vostès saben, va arribar lleugerament modificat respecte a una sèrie de textos precedents als quals la FOLC va presentar alegacions i que havien d'haver aixecat l'alerta sobre la situació que aquesta llei, diguem-ne, defensava, promovia i articulava, no? Parlo de l'avantprojecte de finals del 2020, de l'avantprojecte de l'estiu del 2021 i, finalment, l'esborrany que es va filtrar en algun mitjà de comunicació a la tardor, al setembre de l'any passat. I dic que hauria de sotmetre a una certa reflexió el conjunt de la ciutadania, però també el món polític, el fet de que un govern autoanomenat «progressista», compost per dues formacions polítiques presents en aquesta casa, donés o oferís en aquest text legislatiu la mateixa protecció, garantia, quotes de protecció, etcètera a la llengua catalana –la mateixa– que al txec, a l'hongarès o l'eslovè, o sigui, cap. No és cap novetat: la llei del 2010, encara vigent, és una llei que no dona cap garantia, no dona cap protecció, no fa cap promoció dels continguts audiovisuals en llengua catalana –i en llengua basca i en llengua gallega, tampoc. Per tant, venim d'una llei que donava zero, i, com vostès saben, aquesta llei, pendent d'aprovació pel Senat, acabarà donant alguna cosa, clarament insuficient, després d'unes negociacions que vostès coneixen i que no toca per part de la FOLC, diguem-ne, valorar.

Però la reflexió és aquesta, és a dir, un govern amb dues formacions progressistes, en el qual hi han, en el moment que s'elabora aquesta llei, tres ministres catalans –un d'ells, el ministre de Cultura– més dos ministres valencians –per tant, cinc ministres de l'àrea lingüística del català–, estava tramitant, estava elaborant una llei que desprotegia absolutament la llengua i la cultura catalanes en un tema tan important com és l'audiovisual.

Avanço. Tercera. Ja en clau de futur, no? Aquests insuficients avenços que amb una concentració i declaració conjuntes diverses entitats per la llengua catalana, per la llengua basca, per la llengua gallega i també per l'aragonès i l'asturià varen presentar, vàrem presentar la setmana passada davant del Congrés dels Diputats, que parlaven d'una oportunitat perduda per a aquestes llengües, doncs, ens mou a una reflexió: sí que s'han aconseguit alguns tímids avenços respecte al text inicial que estava elaborant el ministeri de la ministra Calviño –és cert–; però torno al primer punt –i amb això acabo aquesta reflexió en clau de passat–, des d'un punt de vista estratègic, no deixa de ser curiós –i em permetran que ho digui aquí en aquesta casa, perquè la decisió va acabar sortint d'aquesta casa– que davant d'unes competències petites però, en tot cas, noves que tindrà el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que és intervenir en el tema del foment del doblatge, doncs, en la composició dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya no hi hagi cap membre, no només cap persona experta en el món del doblatge... Com diria aquell, no passa res. Però el que sí que passa, i és un tema en tot cas greu o que caldria avui subratllar, ni que sigui a benefici d'inventari, és que cap membre d'aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que haurà de mirar d'impulsar i treure tot el suc possible a aquest article de la llei estatal, cap d'ells, ni és expert ni és un bon coneixedor de la

indústria audiovisual catalana. Per tant, dintre d'aquestes reflexions estratègiques, ens permetran que ho apuntem.

Sobre la llei catalana que, pel que sembla, properament entrarà en aquesta casa, nosaltres vam presentar..., vam ser de les entitats que quan el Govern de Catalunya, sense text previ, va fer una consulta pública –vostès ho deuen recordar– ara fa uns quants mesos, la FOLC hi va respondre. Dels diversos temes, ens centrarem en dos per la manca de temps i, si després volen, a les preguntes podem aprofundir-hi una mica més.

Un. Més encara davant d'aquesta situació de la llei audiovisual estatal que deixa amb un marge molt petit, diguem-ne, la capacitat d'aixecar producció en llengua catalana. Hem passat del zero, del zero absolut, de l'esborrany que estava elaborant el Govern espanyol a alguna cosa, és cert, però, en tot cas, és poca cosa. Per tant, en aquesta reflexió de la necessitat d'impulsar la producció audiovisual *en català*, és important que aquesta llei en tregui tot el suc possible. Dit d'una altra manera, entenem que hi hauria d'haver un principi en aquesta llei –principi general– que seria dir de manera simple: els diners públics, directes o indirectes, de Catalunya haurien de servir bàsicament per a l'impuls de la creació, producció, distribució, emissió, difusió i exhibició d'audiovisual en català. Això, com a gran principi, entenem que hauria de ser..., hauríem d'anar en aquesta..., defensem i demanem que s'hauria d'anar en aquesta direcció, aprofitant el poc marge de maniobra que ens donarà, doncs, la llei estatal.

En aquest sentit, entenem i convidem aquesta casa a fer una reflexió en clau de futur, que és: fa molts anys tenia sentit mirar una llei de l'audiovisual molt pensada per a l'univers de la ràdio i la televisió i una legislació especialitzada en el món del cinema. Aquests mons estan en aquests moments absolutament creuats. De fet, com vostès saben, fins i tot pel·lícules, que era aquell gènere audiovisual que estava destinat com a primera finestra, sempre –sistemàticament sempre com a primera finestra–, a la sala de cinema –de tota la vida, que diria aquell–, fins i tot aquest gènere, actualment, s'està estrenant fins i tot fora del que era el primer «passi», la primera finestra d'exhibició, que era a les sales de cinema. Per tant, entenem que estaria bé fer un plantejament global de tot l'audiovisual, dintre del qual hi hauria allò que podríem dir el «cinema» i, per tant, les ficcions unitàries. Perquè, com vostès saben, cada cop més el diner s'està destinant a les ficcions seriades, a les sèries.

Ho diem pel següent: ja que parlem d'impuls del català, aquesta casa, l'any 2010, va aprovar la llei del cinema. És una llei que no s'ha aplicat mai –portem dotze anys–, no només en el tema del doblatge, que, com vostès saben, va ser recorregut al Constitucional i parcialment avalat. Números senzills, eh?, i no vull fer broma amb lo del vint-i-cinc per cent, però de la quota del cinquanta per cent d'exhibició de cinema doblat al català, o subtítulat, el Constitucional va considerar –per qüestions d'aquestes que mai entendrem– doncs, dividir-la per la meitat i deixar-la en vint-i-cinc per cent. Però, bé, com vostès saben, això no s'ha complert mai.

Però no només és un tema de doblatge, hi han diversos articles de foment i promoció de l'audiovisual que estan en aquesta llei del 2010 que no s'han desplegat. I, de fet, el que suposaven era, quan es va aprovar el 2010, derogar els articles corresponents de la llei de l'audiovisual del 2005. Per tant, ens trobem amb una situació en què el foment de l'audiovisual previst el 2005 es trasllada bàsicament a una legislació posterior del 2010 que no s'aplica. Per tant, potser seria un bon moment per fer una reflexió global en clau del dos mil vint-i-no sé què –2025, 2030– de considerar l'audiovisual com un tot, i, per tant, també aquelles qüestions específiques del món cinematogràfic, doncs, considerar-les també integrades dintre d'aquest gran ecosistema cada cop més digital.

Primera reflexió, per tant, aquesta: entenem que això seria important precisament per plantejar un impuls, com dèiem, de promoció de l'audiovisual en català.

I la segona –i acabo, en un minut–: educació, educació audiovisual. Si us plau, no ho confonguin amb el tema de l'educació mediàtica, que és importantíssima, eh?: el tema de les *fake news*, ser ciutadans crítics davant de les informacions que ens arriben per totes les pantalles –això és molt important. Però hi ha una altra qüestió que és l'educació audiovisual, en la qual molts països europeus han estat altament reeixits. Això està previst en tres lleis aprovades pel Parlament de Catalunya: la llei audiovisual del 2005; la llei d'educació, que parla del tema, no ho diu exactament així, eh?, però de l'educació audiovisual com un element troncal, curricular de l'educació primària i secundària i, per tant, de tota l'etapa obligatòria, i la llei del cinema, en la qual concretament vaig col·laborar en aquest article, en el qual de forma fins i tot força detallada s'explica com es podria tirar endavant aquesta generalització de l'educació audiovisual a les escoles, com fan, per exemple, a França.

I acabo amb dues reflexions, si m'ho permeteu, a nivell històric, una molt recent i l'altra ens n'anem uns quants anys més enrere. No deixa de ser curiós, per no dir lamentable, que una pel·lícula, ja que parlem de..., que està tan de moda, feliçment tan de moda, una gran pel·lícula com *Alcarràs*, de Carla Simon..., no deixa de ser simptomàtic que la pel·lícula per la qual va començar a ser coneguda com una gran directora, cineasta, que és *Estiu 1993*, va ser matèria d'exhibició educativa a l'Estat francès, és a dir, a cent cinquanta quilòmetres d'aquí, i aquí encara no.

I me'n vaig uns quants anys més enrere: l'any 1932, el president Francesc Macià signava un decret de govern pel qual es creava el Comitè de Cinema de la Generalitat de Catalunya –1932. El 1933 es posa en marxa un programa pioner, dels pioners a Europa, de les escoles del cinema, pel qual moltes escoles del nostre país –l'any 1933, o sigui, l'any vinent farà noranta anys– van anar a les sales de cinema a aprendre l'audiovisual, amb pel·lícules, amb els professors –l'any 1933. Perdoneu: noranta anys més tard toca, tocaria que aquí passés, per dos motius –i ara sí que acabo...

La presidenta

Ara sí que hauria d'anar acabant, eh?

Daniel Condeminas Tejel

..., acabo– que deia la llei del 2010, la llei del cinema de 2010, que no s'ha desplegat ni s'ha aplicat mai, que eren: per crear nous públics –això ho tenen claríssim totes les cinematografies europees, crear nous públics, és a dir, que els nens i les nenes que van a les escoles acabin sent consumidors de productes culturals del propi país–i, dos, per donar a conèixer i posar en valor la cinematografia catalana –això ho deia la llei del 2010. Si us plau, el 2022, aprovin el que creguin oportú des del Parlament de Catalunya, però apliquin-ho a totes les escoles de forma generalitzada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies per la seva intervenció. Passarem ara al torn de preguntes. Per part del Partit Socialistes, parla la senyora Garcia, Rocio Garcia. Té la paraula. Mirem d'ajustar-nos als tres minuts, si és possible. Gràcies.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. I tant que ens hi ajustarem. Vull agrair als compareixents la seva exposició, al senyor Daniel Condeminas i al senyor Vicent Mauri, de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana. Inicialment, esperàvem, no?, la seva posició crítica després del que, finalment, la setmana passada, com vostè deia, doncs, va passar amb l'aprovació de la llei de l'audiovisual; vull dir que era una cosa que sabíem que ha despertat inquietud. I, segurament, encara tindrem dies per analitzar bé si tot el que s'ha publicat i s'ha dit es pot revertir, si ho podem millorar. Jo crec que sempre es pot millorar; nosaltres som positives i pensem que sempre hi ha marge de millora. Segur que amb diàleg, també, i amb entesa podem encara polir algunes coses si així ens ho diuen –i ens ho estan dient algunes persones del sector.

M'ha agradat sentir que deia que hi ha hagut avenços amb aquesta nova llei aprovada; partíem de zero i hem millorat –possiblement s'esperava més–, i segur que amb la llei catalana, doncs, podrem millorar algun dels aspectes que cal millorar. Hi ha un repte per endavant i també nosaltres hi participarem fermament.

I m'ha agradat molt el que ha esmentat al final el senyor Condeminas. Parla-va d'educació audiovisual: és molt important això que diu, molt important, perquè sense generació de públic, difícilment podrem omplir les sales de cinema. Avui em reunia amb el gremi, també, d'exhibidors de cinema en català. Catalunya i també el cinema català, doncs, és veritat que amb *Alcarràs* han guanyat un gran impuls, però hi han moltes altres pel·lícules que necessiten espectadors i espectadores a les sales. Potser amb això que ens apunta –i amb aquesta incidència ens volem quedar–, amb educació audiovisual i amb programes concrets pedagògics, podrem aconseguir públics i també que el cinema en català tingui espectadors, tingui taquilla, que és el que necessiten també les sales i el que tots i totes desitgem. Amb un bon projecte educatiu, és veritat, i amb aquest treball que pot haver-hi i que ha d'haver-hi entre Cultura i Educació també podem avançar més.

I potser una de les preguntes podria ser justament aquesta: quins plans pensen que s'haurien d'implementar, o programes, per millorar aquesta formació audiovisual i fomentar el cinema en català i la producció en català als centres educatius?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Garcia. Ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Acosta té la paraula.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, presidenta. Buenas tardes, señores Condeminas y Mauri. Antes de exponerles mi reflexión, pues, quisiera comentarles que promocionar internamente en las plataformas audiovisuales nuestras lenguas cooficiales es algo que es plausible y es laudable, evidentemente. El problema está cuando esa introducción se produce en un marco de chantaje –por ejemplo, de Esquerra Republicana al Gobierno de España–, porque entonces pierde legitimidad. Y ese chantaje, como entenderán –supongo que lo habrán advertido–, se refiere para aprobar los presupuestos del Estado.

La Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana es la concreción del propósito del movimiento separatista, podríamos decir, ideológico separatista, de imponer el pancatalanismo utilizando el catalán como herramienta política. Si la FOLC fomentara la lengua y la cultura catalanas sin ningún apriorismo, recibiría de VOX todo nuestro reconocimiento y nuestro apoyo.

No obstante, la FOLC, que actúa como un *lobby* de presión, de imposición totalitaria del catalán en todos los ámbitos de la vida que va más allá de Cataluña, ambicionando extender sus tentáculos ideológicos –valga la metáfora– por la Comunidad Valenciana, Baleares y Francia. Su federación tiene adheridas organizaciones como Òmnium Cultural o entidades que reciben subvenciones ingentes –y, consideramos, injustas– como las que a continuación detallamos. Y para no hacerme muy pesado, utilizaré un par de ejemplos.

L'Associació d'Amics de la Bressola: debido a los delirios de grandeza de la Generalitat, nos ha tocado financiar a todos los catalanes escuelas en catalán, de inmersión en catalán, en Francia, y nos ha costado 1.850.000 euros. Sin embargo, el sistema educativo catalán, en nuestra casa, tiene una infrafinanciación crónica desde hace años. Ayer mismo tuvimos la oportunidad, en la ponencia de la escuela inclusiva... –algunos de los aquí presentes también lo escucharon, esto–, de recordarnos, el señor Forga, de FEUSOC, y el señor Campuzano, de Dincat, refiriéndose a la infrafinanciación del coste por plaza tanto en la escuela privada como en la concertada, teniendo que ser compensado, este coste extra, por las familias. Pero parece ser que

eso a la Generalitat no le importa, y dilapida el dinero de todos los catalanes concediendo ayudas a escuelas en catalán en Francia.

Si nos fijamos en el estudio del coste de la plaza estimado por el Síndic de Greuges, en la escuela concertada, la Generalitat asume 2.784 euros, cuando el gasto real es 4.325 –en educación primaria, ¿eh?, como media. Pero es que en la pública también pasa lo mismo –se recorta esa diferencia–, tampoco asume todo el gasto: el gasto real es 4.130, que lo asumen las familias, y solo financia cuatro mil euros.

Bien, otro caso más.

La presidenta

Són ja els tres minuts, eh?

Manuel Jesús Acosta Elías

D'acord. Doncs només..., doncs acabo amb això, eh? Simplemente decirles: con los 641.000 euros que ha recibido del Govern de la Generalitat la Acció Cultural del País Valencià, que también está suscrita esta entidad a la FOLC, con ese dinero, que son 4,6 millones de euros...

La presidenta

Ha d'acabar, senyor Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

...–vale, ya está, acabo– desde 2017, se pueden atender ciento diecinueve viviendas sociales de titularidad pública.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

És el torn de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé; moltes gràcies. Agrair-vos moltíssim a FOLC aquesta intervenció. La veritat és que crec que la unitat de la llengua... –i nosaltres així ho pensem com a espai polític–, pensem que la unitat de la llengua és fonamental, no només perquè sent llengua minoritzada, no?, en un context de llengua dominant i de llengua perseguida i de llengua que té moltíssimes dificultats per poder-se normalitzar..., justament, doncs, enfortir les estructures que compartim, més enllà de les falses fronteres que ha dibuixat l'autonomisme, o sigui..., no? I aquesta unitat és una columna vertebral que pot reforçar moltíssim la lluita per normalitzar la llengua. I, per tant, crec que vosaltres, aquesta coordinadora d'entitats, esteu fent efectiva aquesta feina des de la societat civil, i això, doncs, és una feina que cal reconèixer i agrair, i que nosaltres, com a organització política i com a institució, l'únic que podem fer és posar-nos al servei i escoltar molt atentament també les propostes per ajudar a impulsar-les des de la institució.

I, concretament en el camp de l'audiovisual, jo, més que una pregunta, faig aquesta reflexió general. Sí que voldria dir –i ho formulo també una mica com a pregunta, no?–, que no sé si s'ha copsat amb dades, però hi ha una evidència, i és que en el moment actual, en què tot el que té el món audiovisual i el món de les xarxes, el món digital, té una importància cabdal... O sigui, inclús quan comparem la llei del cinema, quan estem dient que la llei del cinema no s'ha aplicat, no?, malgrat els deu anys que fa..., més de deu anys que està en marxa, segurament ja l'hauríem de revisar, perquè els infants d'ara, les criatures que ara estan creixent i tenen tres, quatre, cinc anys viuen en un món on lo digital té una importància tan cabdal que la llengua en què escolten aquest món digital que els envolta arreu i que els fa els seus referents marca d'una manera molt clara els usos lingüístics, i això no passava fa deu anys ni vint, i molt menys en fa trenta o quaranta, no?

I, per tant, no sé si, des d'aquest punt de vista, des de l'expertesa que tenen vostès respecte al camp audiovisual, hi ha algunes dades o algunes referències que pensen

que nosaltres hauríem d'aprendre, de tenir en compte per incrementar aquesta alerta respecte a la gravetat de l'impacte que tindran aquesta llei estatal i la llei catalana si no ens posem les piles.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la senyora González, del Grup Parlamentari En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies a la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana per aquesta compareixença, per les recomanacions, per la lectura, per l'anàlisi. I ara intentaré cenyir-me al temps, tot i que és bastant poc, a vegades.

Clar, el teixit audiovisual té un espai propi, estratègic, a la nostra economia –i no només. I aquesta llei no només anava encaminada a donar resposta a les necessitats del sector –que són moltes, per cert–, sinó que nosaltres també volíem anar un pas més enllà en aquesta garantia de drets, no?: el dret a la informació veraç, a la llibertat d'expressió, també, per descomptat, els drets lingüístics. I la nostra intenció ha sigut dotar aquesta llei –i així ho han estat treballant fins a últim moment les companyes a Madrid– d'un blindatge real de servei públic del sector audiovisual, de la protecció de la diversitat del teixit, de la connivència del text amb la llei d'igualtat i de la protecció dels mitjans comunitaris, de l'impediment, també, de la privatització de les televisions i, per descomptat, de la defensa de les nostres diversitats lingüístiques.

I, a les esmenes presentades pel nostre grup parlamentari, vull destacar la feina que van fer les diputades per incloure alguns aspectes que vosaltres des de la FOLC havíeu posat en relleu, com és la pujada, per exemple, dels percentatges de finançament i presència, o la inclusió, de plataformes amb seu fora de l'Estat però amb beneficis al mercat dins les fronteres. També, per exemple, vam incloure dotar de les llengües oficials com a interès general en els primers articles de la llei. I, de fet, i en aquest esperit d'anar un pas més enllà, perquè vam demanar incloure les llengües amb reconeixement estatutari però que encara no són oficials a l'Estat, no?, com l'asturiana.

Gràcies a la pressió dels grups parlamentaris catalans, com el nostre, també, així com a la feina incansable que s'ha fet des de les entitats, associacions, col·lectius en defensa del català, hem aconseguit moure la llei i que es reconegui aquesta pluralitat lingüística. Tot i això, estic d'acord que cal garantir-la molt més i molt millor, i que la llei s'ha quedat a mig camí –això és així–, i per això hem sigut crítiques amb el text a Madrid, on vam treballar fins al final per les esmenes, com aquí.

Amb la nova llei de l'audiovisual de Catalunya s'obre una oportunitat de treballar a favor de l'ús social del català. I en la línia del que dèiem també abans, en la compareixença anterior, confiem que el Govern així ho plantegi. Perquè no podem deixar que aquesta garantia de drets es garanteixi només des de l'Estat, sinó que des d'aquí el Govern ha d'abocar els recursos i fer polítiques concretes amb les eines legislatives que, com bé vosaltres també dèieu, ja existeixen i que, malgrat això, no s'estan complint ni abocant-hi els recursos suficients. I aquesta hauria de ser una oportunitat més per reconduir, per exemple, la situació dels programes infantils, ara invisibilitzats i reduïts al no-res, no?, en la programació de TV3, per exemple.

Agrair-vos un cop més la compareixença, aquesta feina d'incidència sobre lo concret. I des d'En Comú Podem seguirem en aquesta línia de defensa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. No hi ha el Grup de Ciutadans. Seria, doncs, el torn de Junts per Catalunya. Prendrà la paraula el senyor Ten. Té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, compareixents, i bona tarda, diputades i diputats. Agafo una mica el fil del meu company Francesc de Dalmasas en la intervenció anterior amb Plataforma per la Llengua. Aquest país és un país, per sort, ric en unes xarxes de la societat civil organitzada, i avui n'hem tingut dues mostres: Plataforma per la Llengua i FOLC. Allà on la mancança de l'Estat no arriba, la mancança de les institucions no arriba, doncs, per sort, en aquest país, des de fa molts anys, des de fa masses anys, la societat civil s'ha organitzat per defensar els seus drets i la seva identitat.

Algunes de les coses que en el preàmbul del senyor Mauri..., doncs, estem absolutament d'acord en la defensa de la unitat, en la coordinació d'aquestes entitats de FOLC. I en aquests àmbits en els quals FOLC treballa –en la immersió lingüística, la igualtat lingüística i la reciprocitat–, nosaltres creiem que ens queda molta feina per fer.

Tenim confiança en la coordinació del sector audiovisual entre Illes Balears, el País Valencià i el Principat, i que això aboqui i puguem avançar cap a la reciprocitat, com, per exemple, la setmana passada, en la comissió de la corporació, doncs defensàvem també que es tornés a obrir la delegació a Perpinyà. Aquí, amb Junts, amb el partit polític, podem fer molta feina, i a nosaltres ens sembla que ens hem de trobar i hem de tenir més contactes per avançar en aquesta línia.

Sobre la intervenció que ha fet el senyor Daniel Condeminas, doncs, té tota la raó. Però també sap, també saben, sospito, que a Junts per Catalunya, des dels inicis, dèiem que la millor esmena a la llei espanyola de l'audiovisual era la llei catalana. I aquí, malauradament, hem estat sols, hem estat sols en aquesta acció. A la legislatura anterior, la llei era bona i feta, i no es va poder tirar endavant per diferents motius que tots pressuposem. Era una llei bona per poder..., justament era una llei bona per..., a l'hora d'acabar d'aprovar la llei espanyola. És a dir, la situació actual de tenir una llei espanyola aprovada i no tenir llei catalana hauria estat molt diferent tenint una llei catalana aprovada. La transposició d'aquesta directiva s'ha fet tard i s'ha fet malament. No és una llei d'un estat descentralitzador i plurilingüe. No tenim cap comprensió, com hem vist repetidament, per part de l'Estat espanyol; molt poc convenciment. És un estat, com deia...

La presidenta

Ja està. Són els tres minuts, diputat.

Francesc Ten i Costa

Ja està?

La presidenta

Sí.

Francesc Ten i Costa

Doncs deixi'm...

La presidenta

Si vol acabar...

Francesc Ten i Costa

Sí, deixi'm acabar. Comprenem aquesta situació, nosaltres l'hem patit.

Jo volia fer una pregunta amb relació a les..., en clau de futur, que deia el senyor Daniel Condeminas, no? A partir d'ara, doncs, la situació, cap a on creu ell que hauríem d'acabar de..., en quins termes aprovar aquesta llei? I en quins termes continuar treballant de cara a la fusió de totes aquestes lleis que ell esmentava –la de l'audiovisual, la de l'educació, la del cinema– amb el pacte amb les *majors*? Amb tot això, doncs, des del seu punt de vista, quin és l'horitzó a tenir mínimament? Ja sé que aquí no pot ser.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part d'Esquerra Republicana, la senyora Irene Aragonès té la paraula.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. Moltíssimes gràcies per la compareixença. Des d'Esquerra Republicana treballem per ser útils i per, evidentment, donar suport al català, i mantenim el compromís en la defensa de la llengua de manera inequívoca i, a més a més, davant de tots els fronts, i així ho hem demostrat històricament i també en la negociació de la llei audiovisual. Vam negociar la llei amb dos objectius clars: protegir el català i donar suport a la indústria audiovisual del país. Vam acordar amb el Govern espanyol la presència de quotes lingüístiques de català, eusquera i gallec a les plataformes audiovisuals, un fons estatal per al doblatge en català i una distribució justa dels recursos amb els productors independents, fonament de la riquesa cultural a l'audiovisual.

El que es va pactar és la creació d'un fons coparticipat entre la Generalitat i el Gobierno per tal de doblar continguts audiovisuals en català i, alhora, es generava aquesta obligatorietat d'incloure aquests continguts doblats a les plataformes. A darrera hora, el Govern espanyol va acordar amb la dreta canviar la definició de «productor independent» per beneficiar, sense cap dubte, els grans grups de televisió privats de l'Estat –que són precisament els que els fan la campanya política–, tocant, per tant, de mort la producció independent i posant molt difícil que puguin sortir de nou noves *Alcarràs*. Fins a darrera hora hem intentat transaccionar una proposta que recuperés el redactat original, però el PSOE s'hi va negar un cop més; per tant, treballant per als grans lobbys i incomplint l'acord que la llei només s'aprovaria amb Esquerra Republicana.

La llei ha tirat endavant gràcies, per tant, a l'abstenció del PP, amb un mínim d'aquests 15 milions d'euros de producció anual en les llengües cooficials, la creació d'un fons estatal de doblatge i subtítol en català i un percentatge del sis per cent del catàleg en català a les plataformes audiovisuals amb seu a l'Estat. La feina d'Esquerra mantindrà, no?, les quotes del català, perquè tot allò que negociem ho posem al servei del país. Com a principal grup català al Congrés, no llancem la tovallola, no abandonarem el sector de producció independent del país, i, per tant, vam votar, vam haver de votar en contra d'aquesta llei audiovisual davant l'incompliment del PSOE.

Res. Per acabar, l'Estat, d'alguna manera, inverteix tots els recursos en castellà –això és una certesa i és una evidència–, però també hauríem de destacar que ho fa amb els impostos dels ciutadans, també dels catalans, no? Per tant, nosaltres paguem i ells decideixen. Però, bé, seguirem treballant per ser útils a tota la ciutadania.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Doncs ara, per acabar, tornaríem a donar la paraula al senyor Daniel Condeminas o al senyor Vicent Mauri. En tot cas, sí que, com que l'altra vegada hem fet més temps, ara el reduiríem una miqueta. Si poguessin cenyir-se a cinc o set minuts...

Gràcies.

Vicent Mauri i Genovés

Bé; jo seré molt breu. Jo vinc de València, del Cabanyal, que és un barri valencianoparlant. La FOLC se caracteritza per la seua pluralitat ideològica, social, territorial, i és una de les coses de les que més contents i contentes estem. I lo que demanem la FOLC és ni més ni menys una cosa que ha subscrit l'Estat espanyol en l'època de José María Aznar com a president del Govern espanyol, que va ser la carta europea de les llengües regionals i minoritàries, que forma part de l'engranatge jurídic que obliga l'Estat espanyol a complir, i que és el respecte a les llengües minoritàries, minoritzades, regionals com el català.

No demanem altres coses molt diferents a esta, i, per tant, lo que volem és que l'Estat espanyol complisca i totes les institucions complisquen els seus compromisos jurídics que tenen amb les entitats internacionals. He posat un exemple d'una carta europea de les llengües; podria posar altres exemples, però no tinc massa temps.

Daniel Condeminas i Tejel

Per continuar amb les respostes, i agruparem..., no tenim més temps que agrupar els comentaris, reflexions i preguntes d'alguns dels diversos grups d'aquesta casa. I, per tant, si a algú no li responem, doncs ja ens disculparà, però la brevetat ens farà seleccionar alguns dels temes que vostès han plantejat, no? Agrupo algunes reflexions de les diputades del Grup Socialistes, En Comú Podem i Esquerra Republicana, bàsicament, eh?

Aviam, esmeno la major, és a dir, la llei de l'audiovisual estatal no s'ha millorat; s'han introduït canvis en una llei en la qual la llengua catalana feia nosa, que és un altre tema. Perquè aquesta llei respon a un projecte polític o empresarial que té anys de recorregut i que ara té com a etiqueta l'Spain Audiovisual Hub, que és una etiqueta errònia. Suposo que el funcionari de Madrid no devia saber gaire anglès i es va equivocar, perquè realment la terminologia hauria de ser: Madrid –dos punts–: Audiovisual Hub of Spain. Perquè aquesta llei el que fa és accelerar el procés d'una altra llei aprovada també per un govern progressista, que és la del 2010, que va certificar la consolidació de la gran indústria audiovisual televisiva a Madrid, monolingüe.

Alguns fan referència al tema de la llengua com un tema de diner públic; doncs, miri, parlaré de diner privat. El mercat publicitari televisiu és un mercat captiu. Què vull dir, captiu? Que el gestionen empreses que tenen una concessió que, a diferència d'altres estats de la Unió Europea, no la dona una autoritat audiovisual, sinó que la dona directament el Govern de l'Estat. Aproximadament –PIB *per capita*–, la publicitat que recapta –només a Catalunya, eh?, deixo de banda el País Valencià i les Illes, que aleshores la xifra encara la incrementaria més– només al Principat de Catalunya, això és un negoci publicitari del voltant dels 350-400 milions d'euros anuals –publicitat.

Doncs bé, en aquesta llei, després d'haver, sembla ser, negociat de manera dura, intensa –que no hi havia absolutament res, res, zero, per a la llengua catalana–, s'ha aconseguit –els meus números crec que no m'equivoquen– que una mica més de l'u per cent –una mica més de l'u per cent– de la facturació de, per exemple, Antena 3, Telecinco, etcètera potser s'acabarà destinant a producció audiovisual en català. La diferència numèrica és espectacular. És cert que tal com estava elaborat el projecte de llei –amb un govern en el qual el ministre de Cultura resulta que era català, que és català–, es preveia zero; per tant, de zero a una mica, més de l'u per cent, certament és un canvi. Però, si us plau, no parlem de «millora», perquè estem parlant d'una altra tipologia de legislació.

Amb la qual cosa, hi insistim, des d'un punt de vista del plantejament estratègic industrial del «tot a Madrid» o de la turboconcentració –disculpeu, aquest terme és meu–, de turboconcentració cap a Madrid, portem ja, aproximadament, entre tres i quatre dècades que això va, i a passos agegantats. I això és una decisió política, amb la qual cosa, en aquesta equació, el català no hi surt, és bandejat, o, en tot cas, té la mateixa protecció que el cors a la legislació francesa. Per això deia –i disculpi, no volia fer broma– de que tal com sortia i estava elaborat pel Govern espanyol, amb dues formacions progressistes al darrere representades en aquesta casa, la protecció, promoció, garantia, quota en favor del català que sortiria del Consell de Ministres era la mateixa que per a l'eslovè, per al friülès, per al bretó, etcètera, o sigui, cap, zero –zero.

Aprofito, això sí, una reflexió que feia, que aquesta la recollim molt favorablement: què s'hauria de fer amb el tema de l'educació a l'audiovisual. Doncs fer-la. És a dir, que deixi de ser una activitat abnegada de claustrats, de professors, d'entitats

–algunes d’elles que porten moltíssims anys fent una feina *extraordinària*, com Drac Màgic, AulaMèdia, A Bau A Qu, etcètera– de promocionar la cultura audiovisual a les escoles. Però és que això hauria de ser una matèria transversal –com vostès li vulguin dir–, absolutament assumida, interioritzada *dins* de les escoles; no una activitat a més a més, de «ara portarem els nens al cinema» –no es tracta d’això. Ei, està molt bé portar els nens i nenes al cinema, eh?; no estic dient..., al contrari, és fantàstic, però no és una activitat més. Hauria de formar part de l’activitat cultural, perquè és imprescindible que en el segle XXI els nens i nenes aprenguin el llenguatge audiovisual, no només a discernir les *fake news* –importantíssim–, sinó a conèixer el llenguatge audiovisual, estimar-lo, i, com deia la llei del 2010 no aplicada durant aquests dotze anys, per promoure els productes audiovisuals en llengua catalana i crear nou públic.

La presidenta

Hauria d’anar acabant, senyor Condeminas.

Daniel Condeminas Tejel

I això els pregaria que fos una qüestió especialment sensible.

I última qüestió, i és sobre el tema del català. Nosaltres no entrem dintre del món polític. En tot cas, apunto: si hi havia algun sentit de fer alguna llei catalana prèvia, havia d’haver estat molt precedent a tot plegat. Per tant, potser havia estat una qüestió plantejable l’any 2019, però el 2020 i el 2021, no. No sé si exactament correspon a l’anterior Govern, però, hi insisteixo, aquesta no és una qüestió que nosaltres, si m’ho permeteu..., diguem-ne, fem un discurs sobre coses que no han passat. El que sí que era importantíssim és que la llei estatal, provenint d’una llei del 2010 que *anorreava* la llengua catalana de l’audiovisual estatal –anorreava–, és més, era una llei pitjor que la llei de televisions privades de l’any 1989, que obligava a una certa territorialització de la producció televisiva... O no recorden vostès –bé, jo tinc una edat– que hi havien centres de producció, per exemple, d’Antena 3 aquí al costat? Per què? Perquè la llei del 1989 obligava, indicava una certa, limitada, territorialització de la producció. Això, els últims anys, ja no va..., es van desmantellar –ningú es va queixar, que diria aquell. Però, a més a més, el 2010, la llei vigent avui dia ho va esborrar. I, per tant, hi insisteixo, des d’un punt de vista legislatiu, la llei del 2010, a efectes pràctics, considera la llengua catalana com una llengua estrangera de la legislació estatal, a nivell de protecció. O, com em va dir un jurista francès quan li vaig dir: «Vosaltres a França esteu fent el mateix», diu: «No, no. La gent pot fer producció en bretó.» Dic: «Sí, però sense cap tipus de suport públic.» Aquesta és la qüestió que jo crec que valdria la pena. Per tant...

I, si es fan quotes, si us plau, després apliquin-les. Perquè portem dotze anys..., amb el tema del doblatge al cinema fem exactament el que fem abans, que és pagar tot el doblatge, quan el doblatge en castellà –per a aquells que estan preocupats pel diner públic– està pagat d’entrada per tots nosaltres com a clients del cinema, perquè el doblatge en castellà forma part, per sistema, dels costos d’explotació. Doncs, escoltin, igualtat per a tothom.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies per aquestes valuoses aportacions al senyor Daniel Condeminas Tejel i al senyor Vicent Mauri Genovés. Sens dubte, si la llei de l’audiovisual es posa en marxa, quan hi hagi la ponència de llei, estic segura que els tornarem a tenir com a compareixents perquè la seva expertesa pugui ser tinguda en compte en el detall de la llei. Moltíssimes gràcies per les seves aportacions.

Ara hem de fer el canvi per poder reprendre la sessió. Tenint en compte com ha anat abans, sí que demanaria que poguéssim fer una..., amb més agilitat, perquè ja portem acumulat un retard important en el decurs de la comissió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts de sis i cinc minuts.

La presidenta

Bé; doncs, reprenem la sessió.

En tot cas, per mirar de guanyar una mica de temps, no prendré la paraula en les properes propostes de resolució i així agilitzarem una mica, per no fer el canvi de presidència.

Sol·licitud de compareixença de la directora general del Patrimoni Cultural perquè informi sobre l'estat de conservació dels béns culturals d'interès nacional

356-00648/13

Reprenem passant al punt 6 de l'ordre del dia, que és la votació sobre una sol·licitud de compareixença. El debat ara, abans d'entrar en les propostes de resolució. És una sol·licitud de compareixença de la directora general de Patrimoni Cultural que ha fet el Grup Parlamentari VOX. Té la paraula per presentar-la.

Manuel Jesús Acosta Elías

No; només agrair –no, no cal cap presentació– la seva disposició per invertir l'ordre de la votació. I sento moltíssim no poder debatre les altres tres proposicions, que considero, a més, molt adequades, del grup proponent, que és el Grup Socialistes, a les quals nosaltres estariem totalment d'acord de votar tots els punts. Però, per problemes d'incompatibilitat amb l'agenda, he de marxar.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord. Doncs passariem a la votació de la sol·licitud de compareixença.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, doncs, queda rebutjada per 1 vot a favor i 14 en contra. Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre l'abonament «De bat a bat»

250-00521/13

Passariem ara a la proposta de resolució sobre l'abonament «De bat a bat», que presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Qui farà la..., quina diputada? (*Pausa.*) Vostè mateixa? Senyora Rocio Garcia, té la paraula.

Rocio Garcia Pérez

Moltes gràcies, presidenta. El programa «De bat a bat», que el Departament de Cultura va posar en marxa el mes de juliol passat, no dubtem que va néixer per difondre el nostre patrimoni cultural, per aproximar a la ciutadania el seu coneixement i per generar vincle, nous públics i sentiment de pertinença i, segurament, i amb tota seguretat, per estimar la cultura.

Aquesta proposta de resolució, doncs, parteix de l'experiència, també, que ens ha fet arribar alguna ciutadana, concretament de Girona, a l'hora de comprar l'abonament. Acostumem a dir que el paper ho aguanta tot, i és ben cert en aquest cas. I, probablement, en aquest cas tampoc no dubtem de la bona intenció de la Direcció General de Patrimoni Cultural per impulsar el programa «De bat a bat».

Però sembla que la proposta només es pot utilitzar a determinats monuments i museus de l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural, tampoc a tots. Només se'n pot fer ús a vint-i-nou llocs de tot Catalunya, que inclou fortaliseses, monestirs, ciutats ibè-

riques, gregues i romanes, paisatges monumentals i museus d'art, d'història i ciència. Però sobta veure com l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural té adscrits trenta-vuit monuments i cinc museus, o sigui que a l'abonament de «De bat a bat» no hi eren tots. Tampoc estarien accessibles a l'abonament museus de la xarxa pública del país.

Caldria preguntar-nos, doncs, si el Departament de Cultura ha marcat uns criteris per fer aquesta selecció que s'apropen a tot el territori, si la iniciativa realment pot complir amb la funció de servei públic. Creiem que cal elaborar un estudi per a l'ampliació del programa «De bat a bat» amb els museus que componen la Xarxa de Museus de Catalunya, també la xarxa municipal, i, a partir de les conclusions de l'esmentat estudi, una vegada finalitzat, proposar convenis de col·laboració a tots els monuments i béns d'interès cultural nacionals i locals existents a Catalunya.

Si la voluntat del departament ha estat posar en marxa una iniciativa de divulgació i aproximació del nostre patrimoni, en una primera fase ja ens sembla molt bé –de fet, fa un any. Demanarem també quina ha estat la valoració i l'avaluació quan justament complim un any, que serà al juliol. Suposem que hi haurà mecanismes de valoració que no siguin només els ingressos aconseguits per l'Administració, sinó també valorar el nivell de consideració, positiva o no, i millorable de les usuàries d'aquests abonaments en aquest primer any de vida de «De bat a bat».

També creiem que cal repensar el paper i les funcions de l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural de Catalunya, dotar-la de llei pròpia i garantir l'autonomia dels cinc museus nacionals incorporats a l'agència. Després de deu anys d'aquesta, no s'ha produït ni una millor gestió ni els plans de funcionament han avançat com ens van dir que passaria al crear-la. Però aquest és un altre tema que ja tractarem.

Així, doncs, el que proposem en aquesta proposta de resolució és justament que donin suport a aquesta iniciativa per millorar el programa «De bat a bat».

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies. Tindria ara la paraula la senyora Jessica González, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Moltes gràcies, presidenta. Aquí, clar que estem d'acord a ampliar tots els tipus de projectes que no només promoguin l'accés a la cultura, sinó específicament al nostre patrimoni, que, malgrat ser tan ric, doncs, no sempre està tan a l'abast, diguéssim, de la població. Aquí, nosaltres el que afegiríem és que..., evidentment, aquí estem parlant d'una iniciativa, «De bat a bat», una iniciativa concreta, però seria ampliable a molts altres equipaments i tipologies d'equipaments.

Hauríem de veure també, i ens hauríem de plantejar, ja que ens plantegem una ampliació de la cobertura, no?, i un estudi per a l'ampliació del programa, saber com, d'alguna manera, afecta col·lectius específics que, per temes socioeconòmics, no hi tenen accés; de posar aquest focus i que realment sigui ampliable a altres col·lectius, no parlem d'un tema de rendes baixes o estudiants que no siguin internacionals, persones nouvingudes o amb bagatge migratori. Aquí hi hauria molt marge de millora, i hauríem d'aprofitar l'oportunitat també, si aquest estudi es planteja i s'aprova, doncs, per incorporar també aquesta perspectiva.

Per part del nostre grup parlamentari, i d'acord amb aquesta democratització de l'accés al nostre patrimoni, ja avancem el nostre vot favorable.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara tindria la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Ten.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Ràpidament, per donar suport a aquesta iniciativa del «govern alternatiu» del PSC, amb una obvietat que és: després d'un any de tenir un

programa, doncs, s'hi ha de fer un impuls, s'ha de fer un estudi i s'ha de mirar què s'ha de millorar, s'ha de fer una campanya que lligui també amb una campanya de comunicació de represa postcovid, d'activitat cultural.

I estem d'acord amb algunes de les consideracions que ha fet la companya de comuns. És veritat que l'ampliació del programa amb els museus ha d'incloure moltes altres coses. Creiem que és necessari que aquest programa «De bat a bat» tingui molts més monuments o jaciments o visites o espais que els que hi ha ara per ara a les comarques de..., a Terres de Lleida, a comarques. És migrat i, per tant, creiem que en aquest estudi s'abordin totes aquestes qüestions.

Moltes gràcies. I hi votarem a favor.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per part d'Esquerra Republicana, la senyora Torrentà té la paraula.

Anna Torrentà Costa

Sí; moltes gràcies. Bé, jo crec també que és una iniciativa..., la proposta que han demanat és del nostre grat. L'abonament aquest jo l'he fet servir; l'he regalat també a les festes de Nadal. Per tant, trobo que és una idea excellent poder fer arribar ni que siguin els vint-i-vuit espais. Però, si mirem que són setanta euros, o trenta sense cap mena de descompte, o sigui, bàsic, i que hi poden anar amb tres familiars o amics o el que sigui durant un any les vegades que vulguis, jo crec que hem d'anar en aquesta línia, no?, d'aconseguir que la cultura arribi descentralitzada a tot arreu, a mantenir l'equilibri territorial i la igualtat d'oportunitats a preus assequibles arreu del país a nivell cultural.

També estem d'acord en que s'ampliï a la xarxa de museus que hi ha. Aquesta xarxa té dues variants: hi ha tres xarxes territorials i sistemàtiques del sistema de museus de Catalunya. Aquestes xarxes funcionen en concert entre la Generalitat de Catalunya, les diputacions i els titulars dels museus –ajuntaments, bisbats, el que sigui. D'aquesta manera, cada xarxa és una estructura amb capacitat executiva i tècnica, però sense potestat per fer polítiques que tinguin a veure amb els preus públics i les tarifes –aquesta és una decisió de cada museu o equipament.

Per tant, des del nostre grup, d'Esquerra Republicana, creiem que és molt bo que el Departament de Cultura, a través de la Direcció General del Patrimoni Cultural, faci aquest estudi i valori la viabilitat d'incloure més equipaments i museus. I a veure quines tarifes hi pot haver i si es paga de forma parcial o total. I, un cop fet l'estudi, si escau, també formalitzar aquests acords.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Doncs passariem ara a fer la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 13 vots a favor i 1 vot d'abstenció, queda aprovada la proposta de resolució.

Proposta de resolució sobre la recuperació del camí del congost de Trespunts

250-00523/13

I passem a la següent, que la presentarà el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, presidenta. Diputades, diputats..., Bé, he vingut expressament a la comissió per presentar una proposta de resolució que ve de la mà d'alguns companys

de l'Ajuntament de Fígols i Alinyà, d'Organyà, del consell comarcal i, sobretot, de les moltes persones, molts d'aquí, que han passat alguna vegada per la carretera C-14, que és una carretera que va de la plana de Lleida fins al Pirineu, cap a Andorra, i que passa per un congost que es diu el congost de Trespunts. El deuen conèixer perquè s'ha parlat sobre la inauguració recent d'un túnel precisament per resoldre un punt negre de la xarxa catalana amb l'obertura d'aquest nou túnel.

Bé, en primer lloc, els explico una mica la proposta i llavors la diputada Aragonesa, que hem estat parlant sobre com podíem acabar de trobar un punt d'acord, també presentarà una sèrie... Si ho permeten els companys, ja els hem fet arribar un text per intentar arribar a un acord que matisa una mica el redactat original, però que jo crec que manté l'esperit de la proposta, eh?

El camí de Trespunts, a l'Alt Urgell, com he dit, porta d'entrada al Pirineu, declarat bé d'interès local fa ja alguns mesos, i que és un camí, si no l'han vist mai, que s'estreny, la carretera, amb el seu traçat paral·lel al riu Segre, i que té –els que més o menys som de la zona–, doncs, una història molt llarga, de més de mil anys, relacionada amb el bisbe Armengol, la catedral de la Seu d'Urgell i la seva participació amb els ponts i camins que portaven, doncs, al Pirineu. És una part, també, aquesta carretera C-14, una part del camí de Sant Jaume, que, com saben, té diverses ramificacions, i una de les que passa per l'Alt Urgell és aquesta.

Per tant, la proposta que voldríem amb aquest nou túnel que s'ha inaugurat... I ha quedat en desús la carretera antiga, i jo crec que ara és un bon moment –el territori així ho creu– per presentar un projecte, u, de conservació del camí, dels ponts, i de promoció, preservació i promoció turística i econòmica d'aquest camí amb aquesta història de tants i tants anys.

La nostra proposta de resolució el que deia eren tres punts: un que feia referència al projecte de..., redactar un projecte, ajudar les administracions competents per redactar un projecte de conservació del camí i els ponts –ponts i pontarrons, perquè alguns són petits–, que estan en mal estat i que són molt antics i que caldria conservar. Un altre projecte que seria de promoció turística i econòmica. I un altre, que és el més important i el més complex alhora, que és de finançament: els diners. Com entre tots som capaços de trobar finançament a turisme de sostenibilitat, de turisme sostenible –ara que se'n parla tant–, per intentar, doncs, que realment tots els catalans, les catalanes i gent que ens visita coneguin el nostre patrimoni arquitectònic i el nostre patrimoni turístic.

Per tant, aquesta seria la proposta de resolució. I, si de cas... Crec que s'ha repartit, no?, s'ha repartit un text, que els demanaria, si fossin tan amables, de poder acceptar una esmena *in voce* per tal de fer aquesta petita modificació dels tres punts de l'acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord. Entenc aquesta esmena *in voce* que ha estat presentada, la presenten vostès mateixos com a ponents d'aquesta proposta de resolució. Ho hem valorat aquí a la Mesa, pel fet de que aquesta proposta de resolució no tenia inicialment esmenes, però, com que són vostès els propis proposants i han presentat aquesta esmena *in voce* i també ens l'han presentada escrita, doncs la Mesa l'acceptem. I, si no hi ha ningú que hi tingui inconvenient –els portaveus de la comissió–, la proposta de resolució que discutirem i que sotmetrem a votació quedaria amb aquesta esmena incorporada, que, si volen llegir-la, així... D'acord.

Òscar Ordeig i Molist

Encara no tenia clar si la llegia jo o la llegia el...

La presidenta

O si volen... Sí? Sí.

Òscar Ordeig i Molist

La lleigeixo, doncs? Bé, el primer punt seria: «Treballar perquè les administracions competents redactin un projecte de recuperació del camí de Trespunts que inclogui la restauració del camí vell, dels murs de pedra de suport de la plataforma antiga i refacció d'una passarella per a vianants.»

El punt 2 seria: «Participar de la promoció econòmica i turística de tot el camí de Sant Ermengol, part del camí de Sant Jaume, que inclogui el camí dels Pontarrons i el camí de Trespunts.»

I el 3: «Col·laborar amb les administracions competents per buscar el finançament necessari perquè es tiri endavant el projecte al més aviat possible, incloses les convocatòries dels departaments competents en matèria de turisme i cultura.»

La presidenta

Molt bé. Doncs ara tindria la paraula la senyora Jessica González, d'En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Sí; molt breument, presidenta. Des del nostre grup, avancem el vot favorable a aquesta proposta de resolució. Existeix un BCIL i, per tant, la conservació i restauració s'hauria de fer des de l'Administració, i en això estem d'acord. I fer un conveni amb l'ajuntament, la Paeria, també, de Lleida i el Departament de Cultura per fer que aquest BCIL estigui protegit, restaurat, conservat i, sobretot, que es faci la tasca educativa, no?, al territori del seu patrimoni.

El tema turístic en clau sostenible, no?, en clau cultural per tal de que el territori tregui benefici d'una manera, hi insistim, sostenible, això depèn de Cultura, però també de Turisme, i com cuidem aquest tipus de moviments per tal de que estiguin implicats els territoris, i siguin de manera realment comunitària i sostinguda per als veïns i veïnes i associacions i entitats culturals que treballen temes de patrimoni al territori.

Nosaltres estem d'acord amb aquesta iniciativa i hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part de Junts per Catalunya, parlarà el senyor Ten. Té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. En primer lloc, volia agrair l'avinentsa de la Mesa –al lletrat també– per aquestes esmenes *in voce* que el diputat Ordeig ha llegit. Jo volia afegir al que ell ha expressat..., doncs, posar en valor tota la feina que ja s'ha fet a través del Feder «Camina Pirineus», que ha connectat ja tot de camins de vianants de diferents municipis, incloent-hi rutes, senderisme, turisme sostenible, miradors. I, certament, és veritat que hi ha, des del túnel de Montant al congost de Trespunts, una part que falta per acabar en aquesta ruta del «Camina Pirineus», i que el company Jordi Fàbrega, de la Seu, de l'Alt Urgell, ens ha explicat tota aquesta operació. Per tant, jo crec que és molt important afegir la feina que ja ha fet el consell comarcal des de l'anterior legislatura en aquest «Camina Pirineus».

Certament, tot allò que sigui treballar per avançar, per tenir més finançament entre les diferents administracions i les diferents promocions econòmiques que es puguin tenir, doncs, ens sembla que és absolutament necessari. Donar suport a tota aquesta operació i avançar per poder tancar tot aquest «Camina Pirineus» en tot el seu circuit, creiem que és molt necessari, però també creiem que val la pena posar en valor la feina feta pel consell comarcal en aquest «Camina Pirineus».

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part d'Esquerra Republicana, parlarà la senyora Irene Aragonès. Té la paraula.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Agrair també a tota la Mesa que s'hagin avingut a incloure aquestes esmenes *in voce*.

Diputat Ordeig, sap que havíem fet rebuig a la seva proposta de resolució, perquè, clar, hi ha com..., el contingut, no?, el contingut de la proposta de resolució va encaminat molt cap a una direcció de promoció econòmica i promoció turística, i, com bé sap, no són atribucions del Departament de Cultura. D'acord? Aleshores, això ens ha dificultat que... Quan nosaltres rebem la proposta de resolució, parlem amb el departament, i, quan no hi ha competències atribuïbles, doncs, passa el que passa i... Però, bé, jo li agraeixo que s'hagi avingut a acceptar aquestes esmenes, de la mateixa manera que la Mesa també les hagi pogut incorporar.

Però penso que hem de ser curiosos, no?, que és important que siguem curiosos, que aquelles propostes de resolució que no interpellin directament aquesta comissió les puguem derivar a aquella comissió que sí..., que, aleshores, tot lo que és la gestió pot esdevenir molt més àgil.

Per tant, aquestes dues observacions, eh?, la que li acabo d'esmentar, i la número 2, no?, també referent una mica al company Ten –hi feia referència–, a aquest Feder del Consell Comarcal de l'Alt Urgell que, a més a més, ja s'hi està treballant de forma ferma.

I, sobretot, jo penso que hem de trencar una llança i hauríem d'instar, no?, a que totes les administracions, les entitats de la zona que interpellin sobre aquest tema que ens puguem asseure, que en puguem parlar i que, d'alguna manera, evitem això d'anar mirant si és Empresa i Treball, si és Cultura o si és diputació, consell comarcal, sinó que també estaria bé poder reunir totes les administracions afectades i que es pugui decidir què pertoca a què per trobar aquest finançament. Perquè realment el que ens interessa és poder recuperar aquest patrimoni, i vinculat no només a nivell de patrimoni i a nivell de cultura, sinó també vincular-lo a través de projectes de promoció econòmica i de promoció turística.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Doncs passem directament a fer la votació d'aquesta proposta de resolució, amb el text que ja s'ha llegit de l'esmena *in voce* que la Mesa ha acceptat.

I, per tant, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs queda aprovada amb 13 vots a favor i 1 abstenció.

Proposta de resolució sobre la Fundació Conservatori Liceu

250-00548/13

I ara passaríem, doncs, a la darrera proposta de resolució, que és la proposta de resolució sobre la Fundació Conservatori Liceu, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Deixeu-me que saludi la senyora Maria Serrat, la directora general de la fundació, que ens ha acompanyat durant tota la Comissió de Cultura amb paciència fins a arribar a aquesta proposta de resolució, agraint-li també la feina que fan cada dia.

No sé qui prendrà la paraula... (*Pausa.*) Vostè mateixa? Senyora Rocio Garcia, té la paraula.

Rocio Garcia Pérez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Benvinguda –i agraeixo també que la presidenta de la comissió també se m'hagi avançat–, senyora Maria Serrat, per ser aquí, bé, per ser-hi tota la comissió, finalment.

Bé, la Fundació Conservatori Liceu, com saben, és una institució cultural de gran rellevància per a Catalunya i la cultura, de projecció internacional, amb 185 anys d'història. No s'entendria la cultura catalana sense ella, com posen en valor en aquests dies de celebració, destacant la seva dimensió social i comunitària. I a dia d'avui compta amb 10.100 alumnes –una mica més. Aquesta institució, que fa quinze dies ofería el concert commemoratiu del seu aniversari i de la seva història al Gran Teatre del Liceu, ens va poder ensenyar tota la seva trajectòria i la seva funció com a essencial per a la cultura i la formació musical, amb clara vocació social i arrelada al territori.

També ens ha demostrat que es pot fer a Catalunya..., què pot fer una fundació per la cultura, pel servei públic de la cultura i pensant també en els drets de la ciutadania, preservant la cohesió social i treballant per la igualtat d'oportunitats de tots els infants i joves en la seva etapa formativa. Ofereix també formació musical per a persones al llarg de la vida.

Abans i en l'actualitat, la Fundació Conservatori Liceu té com un dels seus objectius l'ensenyament musical i que aquest contempli i defensi la diversitat social i cultural del país, alhora que ofereix transversalitat d'estils en la interpretació i en la creació. Té en marxa un programa per a talents joves –com també exposem en la nostra proposta de resolució– perquè aquests estudiants puguin mostrar el seu treball i formació en concerts, i compta amb línies de beques anyals per a alumnes i un programa musical social per a escoles als districtes de Barcelona.

Per tot això, avui, el Grup Socialistes i Units per Avançar presenta aquesta proposta de resolució, amb la qual volem posar en valor aquests 185 anys de trajectòria cultural, social i educativa en la formació musical i els ensenyaments superiors del conservatori.

Proposàvem tres punts, inicialment, en aquesta proposta de resolució, i els mantenim. Hem transaccionat el tercer punt... *(Veus de fons.) Sí, sí. (Veus de fons.) Sí, és així.*

La presidenta

A veure, en tot cas, aquí teníem unes esmenes que s'han presentat. En tot cas, aclarim quina és la...

Rocio Garcia Pérez

Mantenim els tres punts, transaccionem el tercer i... I és així com ho farem.

La presidenta

En tot cas, li donaré la... *(Irene Aragonès Gràcia intervé sense fer ús del micròfon.)*

Rocio Garcia Pérez

Bé, a mi em diuen que no és possible. *(Irene Aragonès Gràcia intervé sense fer ús del micròfon.)* Bé, doncs no hi ha transacció.

(Irene Aragonès Gràcia torna a intervenir sense fer ús del micròfon.)

La presidenta

D'acord. En tot cas, és evident que hi ha una discrepància respecte a la negociació de la transacció. En tot cas, el que faríem, si us sembla bé, és que la senyora Rocio acabi el seu torn...

Rocio Garcia Pérez

D'acord.

La presidenta

...i jo llavors els donaré la paraula igualment als grups que havien participat en les esmenes i en la transacció, i cadascú explicarà el que hagi d'explicar. Però deixem que la senyora Rocio acabi la seva intervenció. D'acord?

Rocio Garcia Pérez

Doncs, com deia, quan vam fer aquesta proposta de resolució, al que instàvem era que el Govern obrís línies de suport per tal de garantir la continuïtat de la tasca educativa, social i cultural en els propers pressupostos de la Generalitat per al Conservatori del Liceu, i que també –i és un dels temes que hem treballat també en les diferents reunions i compareixences de la consellera– aquests departaments de Cultura i Educació avancin en un projecte d'ensenyaments artístics. D'aquí ve aquesta proposta, perquè està justament en el centre del treball que pensem que s'està fent des de les dues conselleries.

Llavors el que torno a comentar és que els punts que mantenim són els que mantenim a la proposta de resolució. I si al final els grups que donen suport al Govern, doncs, no donen suport a l'esmena, votariem la proposta de resolució tal com està.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies, diputada. A veure, en principi, només per aclarir, sempre el grup proponent de la proposta de resolució té l'última paraula respecte a quina és la proposta de resolució que es vota. Per tant, en tot cas, jo ara sí que donaria la paraula als grups que havien presentat esmenes, que els toca, doncs, per torn. Primer seria el torn del senyor Ten, de Junts per Catalunya. Quan vulgui. Té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Una salutació cordial –potser no n'hi ha prou–, cordialíssima a la senyora Maria Serrat per la feina que fa a la Fundació Conservatori Liceu.

Mirin, aquesta proposta de resolució, senyora Serrat, és una proposta de resolució que hauria d'estar a la Comissió d'Educació. Aquest és el primer punt de partida, perquè per part del nostre grup creiem que aquí els ensenyaments artístics, que és un gran tema, el qual hem defensat nosaltres..., i que creiem que aquesta legislatura ha de ser la legislatura que inclogui una mirada nova i un canvi en la gestió de tots els ensenyaments artístics i musicals, i per això lluitarem, i des de Junts per Catalunya volem fer feina en aquest sentit. Però creiem que en la Comissió de Cultura, perquè el Departament de Cultura no és el departament competencial, doncs, nosaltres creiem que no hi podem donar suport en tant que som grup que compartim govern. A mi em sembla que això tots ho podem entendre.

Volem defensar la bona feina que fa la seva fundació, la bona feina que fan tot d'escoles de música, d'altres conservatoris, d'escoles superiors i de tot aquest món que, certament, és un pèl..., que necessita una mirada nova i una mica d'endrega en tot el que és..., si és públic, si és privat, si és oficial, si no és oficial, si és superior o no és superior. En aquest sentit, *mi dispiace*, que diuen els italians; no ens agrada, doncs, aquesta mica de divergència en la votació que nosaltres farem, perquè el que sí que volem és estar a prop del Conservatori del Liceu i a prop de totes les escoles de música del nostre país per avançar.

Creiem que hi havia un text interessant, un text bo per fer una transacció –això no ha pogut ser en última instància. Treballarem perquè transaccions com aquestes reflecteixin, doncs, canvis com el que jo li explicava. Creiem que han de ser transaccions que obrin la mirada a la seva..., a la fundació que vostè representa i a totes les escoles de música –em sembla que això és de fàcil entendre–; és a dir, hi ha d'haver una situació d'igualtat de línies d'ajuts per a totes les escoles de música.

I, en aquest sentit, nosaltres, doncs, com a grup que dona suport al Govern i entenent que aquesta proposta de resolució no ha vingut a raure, pels motius que sigui, en el lloc adequat –això hauria d'estar a la Comissió d'Educació–, no hi donarem suport, però sí que és un suport..., no donar suport formal, no pel contingut de la literalitat d'aquest text.

Ens sap greu, doncs, que això no ho haguéssim pogut discutir, debatre a la Comissió d'Educació, en la qual segur que haguéssim trobat punts d'entesa d'aquesta transacció que les companyes esmentaven.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara serà el torn de la senyora Aragonès, d'Esquerra Republicana. Deixi'm tan sols fer un aclariment, atesa la seva intervenció, diputat: que l'adscripció de qualsevol proposta de resolució a una comissió la fa la Mesa del Parlament, i amb la Junta de Portaveus. No és una cosa sobre la que la Mesa de la comissió tinguem competència. Llavors, quan la Mesa, amb el vistiplau de la Junta de Portaveus, adscriu una proposta de resolució que algun diputat o algun grup polític considera que no és de la comissió que li pertoca, és el grup proponent qui ha de sol·licitar un canvi d'adscripció a la Mesa del Parlament. Nosaltres, com a Mesa de la comissió... Sabeu que també va passar en el cas de... (*Veus de fons.*) No podem fer-ho. D'acord? Només volia fer aquest aclariment, atesa la seva intervenció. (*Francesc Ten i Costa demana per parlar.*) Sí, digui, diputat.

Francesc Ten i Costa

Molt breu. Soc coneixedor d'aquest funcionament. Jo no m'he referit a la seva Mesa; he dit «les meses», em sembla, en plural.

Gràcies.

La presidenta

No; però volia que quedés clar, perquè justament, en aquesta comissió, aquest debat l'hem tingut també per una altra proposta de resolució que també ha generat aquest debat. I era només perquè quedi clar per a tothom que si mai veiem adjudicada, no?, adscrita, derivada en aquesta comissió una proposta que ens sembla que no és l'adequada, doncs, ens hem de..., s'ha de fer la feina prèvia perquè ja no hi arribi. Però, un cop ja ha arribat, l'hem de substanciar.

Senyora Aragonès, té la paraula.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. De totes maneres, el mateix grup proponent també podia haver demostrat una mica més de flexibilitat i entendre els motius que realment ens porten a aquesta situació. Senyora Montserrat Serrat, una salutació.

A veure, havíem acordat una transacció. N'hem parlat moltes estones entre el dia d'ahir, el dia d'avui, i a nosaltres ens sembla surrealista que, una hora després d'haver començat la comissió, resulta que ens digui que aquesta transacció no és l'acordada, no subscriu exactament el text que havíem dit, i el que vulgui pretendre és mantenir els altres dos punts i la transacció. Nosaltres havíem treballat aquest text amb la condició que vostè retirava el punt 1 i el punt 3, i manteníem aquesta transacció. Per què? Perquè defensàvem la competencialitat que des de Cultura teníem a l'hora de portar a terme els compromisos d'aquesta proposta de resolució.

Jo hi insisteixo, eh?, jo penso que hem de ser molt curosos per agilitzar gestions, però fins i tot per entendre molt bé què és el que nosaltres... Sí que instem el Govern; això ho tenim molt clar, que a les comissions instem el Govern. Però qui ha de fer la feina no és la paraula «govern», sinó que qui haurà de fer la feina de la proposta de resolució que ha estat acceptada és el departament competent. D'acord? I abans a Cultura resulta que li hem demanat una promoció econòmica i turística. I ara resulta que a Cultura li demanem temes d'educació. I fins i tot per la relació que mantenim entre les dues diputades a l'hora, no?, de transaccionar, d'arribar a acords –i que realment les seves propostes són bones, són enriquidores–, perquè siguin més àgils, perquè hem de parlar amb Cultura, després hem de parlar amb Educació. No sé...

Jo li faig aquest prec, eh?, li faig aquest prec de que si hi hauria la possibilitat de que... Serem molt més curosos nosaltres també, i estar molt més per la feina de

mirar, no?, el contingut real d'aquella PR, perquè moltes vegades ens quedem únicament amb el títol, i no en tenim prou per definir exactament en quina de les comissions seria lo ideal.

Clar, no podem establir una línia de suport extraordinària al Liceu perquè, clar, ja hi ha..., les bases són molt... –ara em perdo–, les bases són molt concretes quan són commemoracions d'aniversaris, i el 185è aniversari no entra, en aquest cas, en les commemoracions. D'acord?

Nosaltres proposàvem treballar perquè el Departament d'Educació obrís un marc d'ajudes adreçat a l'alumnat dels ensenyaments artístics superiors per tal de garantir aquesta igualtat d'oportunitats en la formació i educació artística superior. I aquesta és la transacció que d'alguna manera hagués estat possible fer amb aquesta PR, la que li hem proposat i que a última hora ens l'ha retirada.

Per tant, em sap molt de greu, però no podem donar suport a aquesta proposta de resolució.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies, diputada.

Doncs passariem directament a fer la votació.

Per tant, vots a favor?

Irene Aragonès Gràcia

Els punts, no? Hi ha tres punts?

(Veus de fons.)

La presidenta

D'acord. Doncs sí. Li passem una altra vegada la paraula...

Jessica González Herrera

No es faran rondes...? Que serà molt curta, eh?, però...

La presidenta

Els han passat davant perquè havien fet les esmenes. Però és evident que no havíem fet la roda d'intervencions. Com que jo no intervenia i ells són habitualment els grups que acaben, he tingut aquesta confusió. Disculpi, diputada. Té la paraula la senyora Jessica González, d'En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. No passa res, tot i que... Bé, perquè, pel mateix funcionament de..., bé, la dinàmica que s'ha donat en aquesta moció, entenc perfectament que se li hagi passat. De fet, per mi és difícil fer un pronunciament davant..., bé, el que s'ha donat.

El que sí que és segur és que des d'En Comú Podem donem suport a tot el que tingui a veure amb la democratització de l'accés a la cultura i dels ensenyaments artístics. I, de fet, aquest malentès, no?, o aquesta situació com a tal ens posa de manifest com a vegades parlem molt de transversalitat i és difícil fer-ho també des d'aquest Parlament, perquè la institució i l'Administració i el Govern de la Generalitat no són una excepció, estan comp... –ui, ara no em surt. *(Veus de fons.)* Gràcies. *(Rialles.)* Estan dividits en caixes que a vegades són difícils, bé, de transversalitzar, precisament.

Nosaltres creiem que –i, evidentment, molt benvinguda sigui la senyora Maria Serrat, i la feina que es fa des de la Fundació Conservatori Liceu– tot el que vagi en pro d'aquesta democratització, com deia abans, hi estem d'acord. El que creiem és que cal una reflexió profunda i una mirada de país sobre les escoles superiors de música, en general, no?, i com generem metodologies de suport d'ensenyaments equitatius per a totes les escoles, no només articulats en les escoles de música, sinó en altres espais formatius –escoles municipals, ateneus, etcètera–, i aquí ho tenim pendent.

Jo, sincerament –bé, m’haig d’esperar que el PSC es torni a posicionar–, volia seguir l’esperit de suport a la moció, però finalment, un cop ens aclareixin com queda el text, votarem d’acord amb el resultat final.

Gràcies.

La presidenta

Doncs ara sí, senyora Rocio Garcia, té la paraula per fer el posicionament final sobre les esmenes presentades.

Rocio Garcia Pérez

Sí; gràcies, presidenta. Bé, al final, jo crec que hem de llegir, perquè hem de tornar a llegir el que realment estem proposant i el que recull la resolució. I m’ha fet pensar el que deia la diputada Aragonès en quin moment parlem de la conselleria de Cultura, i és en cap.

Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a: u, obrir una línia de col·laboració institucional amb motiu de la celebració enguany del cent vuitanta-cinquè aniversari amb la Fundació Conservatori Liceu. Dos, estudiar la possibilitat d’establir una línia de suport i amb els recursos econòmics necessaris per tal de garantir la continuïtat de la tasca educativa, cultural i social que duu a terme als pressupostos de la Generalitat de Catalunya de l’any 2023. I, tres, obrir un marc d’ajudes adreçat al seu alumnat per tal de garantir la igualtat d’oportunitats en la formació i educació artística superior que ofereix la Fundació Conservatori Liceu.»

Amb la qual cosa, el que estem fent és instar el Govern; no és ni una conselleria ni una altra. I aquesta és la posició que nosaltres mantenim.

Gràcies.

La presidenta

Bé, doncs un cop feta, no?, la darrera paraula respecte a la proposta de resolució, entenc que tothom té clar què es vota i que podrem passar a la votació. (*Francesc Ten i Costa demana per parlar.*) Sí, senyor Ten?

Francesc Ten i Costa

Demanaria un minut de pausa per poder parlar els grups, si us plau.

La presidenta

D’acord.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies.

La presidenta

Suspenem un minut per poder parlar.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les sis i cinc minuts.

La presidenta

Bé; doncs, diputats i diputades, estem en disposició de poder fer la votació? (*Pausa.*) Sí? D’acord...

Irene Aragonès Gràcia

Sí, però hem d’explicar...

La presidenta

Necessiten intervenir?

Irene Aragonès Gràcia

La transacció que s’havia presentat, d’acord?, fa referència al punt 3, únicament, exclusivament.

La presidenta

Es manté aquesta transacció?

Irene Aragonès Gràcia

En el punt 3.

El lletrat

Sí, llavors, al final... Per tant, votariem només això o...?

Irene Aragonès Gràcia

Per tant, demanem votació separada: 1 i 2, que poden anar junts, i el 3.

La presidenta

D'acord. D'acord, doncs votem els punts 1 i 2. A veure, li va bé a vostè que vagin junts els punts 1 i 2? *(Pausa.)*

Vots a favor dels punt 1 i 2?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjats per 5 a favor, 8 en contra i 1 abstenció.

Punt número 3. Volen que llegim com queda finalment? *(Pausa.)* Sí?

L'esmena transaccional, que és la que sotmetem a votació, el punt 3 queda: «Treballar perquè el Departament d'Educació obri un marc d'ajudes adreçat a l'alumnat dels ensenyaments artístics superiors per tal de garantir la igualtat d'oportunitats en la formació i educació artística superior.» Sí? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

D'acord. Per tant, s'aprova el punt número 3 per unanimitat.

Diputades i diputats, hem començat amb un destemps molt important, però hem aconseguit acabar a les sis.

Moltes gràcies a totes i a tots. Fins a la propera.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre.